

Forumul studențesc

● revistă a u. a. s. c. din centrul universitar timișoara ● anul V ● nr. 6 (27) 1977 ● 16 pagini ● 2 lei ●

Cintăm România, din suflet, acum și întotdeauna!

Iubesc această țară, iubesc acest pământ bogat în frumuseți și-l cînt în inima mea, și sint mîndru de el, pentru că am deschis înția oară ochii aici, în mijlocul lanurilor grele de griu, ca fiu al munților și al plaiurilor înșorite.

Iubesc acești oameni cu care împart aceeași bucată de piine și sint fericit, nu mă plîng de nimic. Am o țară care mi-e dragă, am o țară în care mă plimb liber, însetat de frumos, acea frumusețe care există în tot ce-i românesc. Și cuvîntul acesta, ROMAN, numele tuturor celor crescuți în cîntecul Mioriței, mă umple de bucurie.

Aș vrea să spun atît de multe despre fericirea de a mă fi născut pe aceste meleaguri dar pentru asta nu mi-ar ajunge o viață și nici mai multe. Știu că simțiți ca și mine, și asta îmi aduce mulțumirea și surisul pe buze, iar cine nu cunoaște această țară să vină să o vadă. Să-l învățăm să asculte murmurul izvoarelor, să-l învățăm cum se privește soarele în ochi, să-i dăruim o floare.

Nu cred nici în minciunile vopsite ale Occidentului și nici în viața de apoi, cred în țară, în popor, în Partid și în mine. Această credință ne face oameni! Iar ea nu va fi niciodată dovedită prin vorbe goale, ci prin muncă și cinste. Să nu uităm că nu muncim pentru alții, muncim pentru noi și pentru urmașii noștri.

Cîntăm România, din suflet, acum și întotdeauna!

CĂTALIN ISMAN

Gînd spre sesiune

Aștepti examenele cu firească emoție; strădaniile dascălilor și munca noastră se oglindesc în notele însușite ca niște perle în micile pătrate ale indexului.

Ne găsim în fața unei mari confruntări: profesor-studenți. Bibliotecile, sălile de curs, chiar și parcurile sint înșesate de tineri înarmați cu notițe și conspecte.

A mai trecut un an și te cuprinde o neliniște pentru că acești ani pe care îi dorim să-și depene firul zilelor cit mai repede nu-i vom putea întoarce niciodată.

... Și fiecare an de studenție își are farmecul lui. Ne emoționăm adinc în fața unui examen greu, dar după ce l-am depășit ne rămîn pentru o viață aducerile aminte.

An al împlinirilor naționale, celor ce te-au făcut țară cu un secol în urmă le închinăm această sesiune. Rezultatele să fie un omagiu adus trecerii lor prin viață, jertfelor pe altarul înfăptuirii independenței naționale.

Sintem purtătorii torței aprinse pe care dascălii noștri ne-au pus-o în brațul întins către altarul științei. Le datorăm mult, le-am simțit prezența alături de noi, în studenție, prin ceea ce ne-am însușit din dorul învățurii și din dorul inimii și pasiunii lor în tot cursul vieții.

DIANA MARIA CAZAN

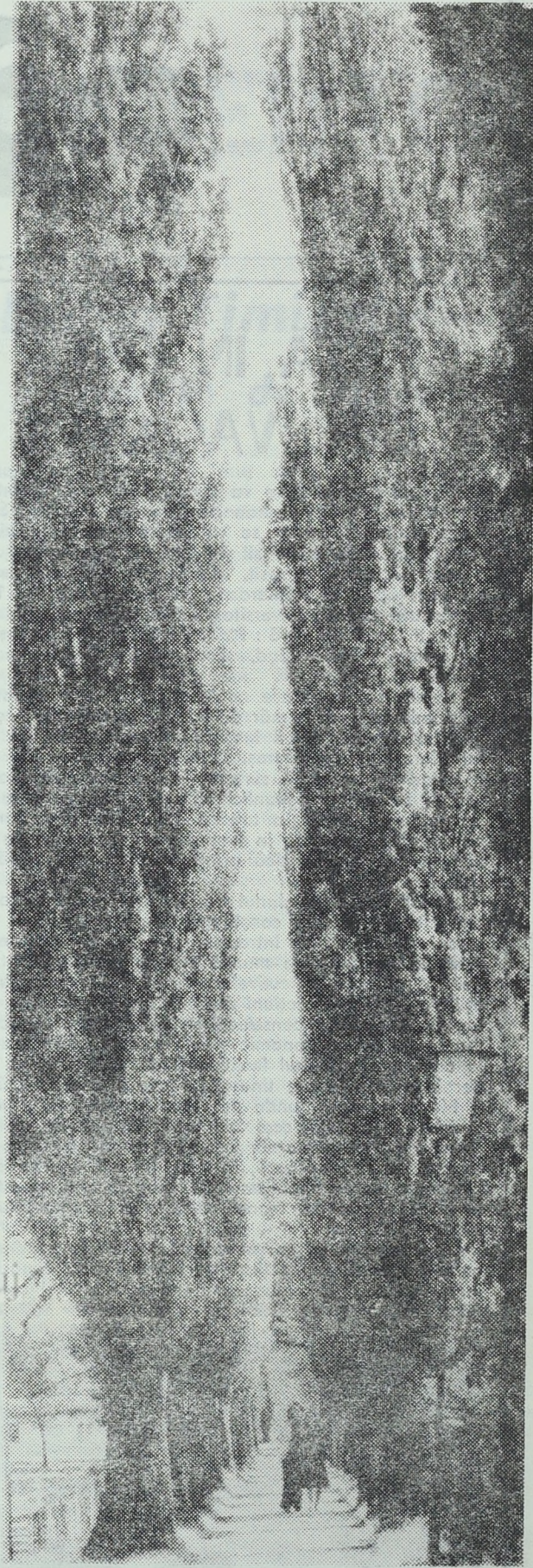

Foto: GHEORGHE TĂRȚAN

Brigada tineretului din județul Timiș înaintea plecării pe șantierul canalului Dunăre - Marea Neagră

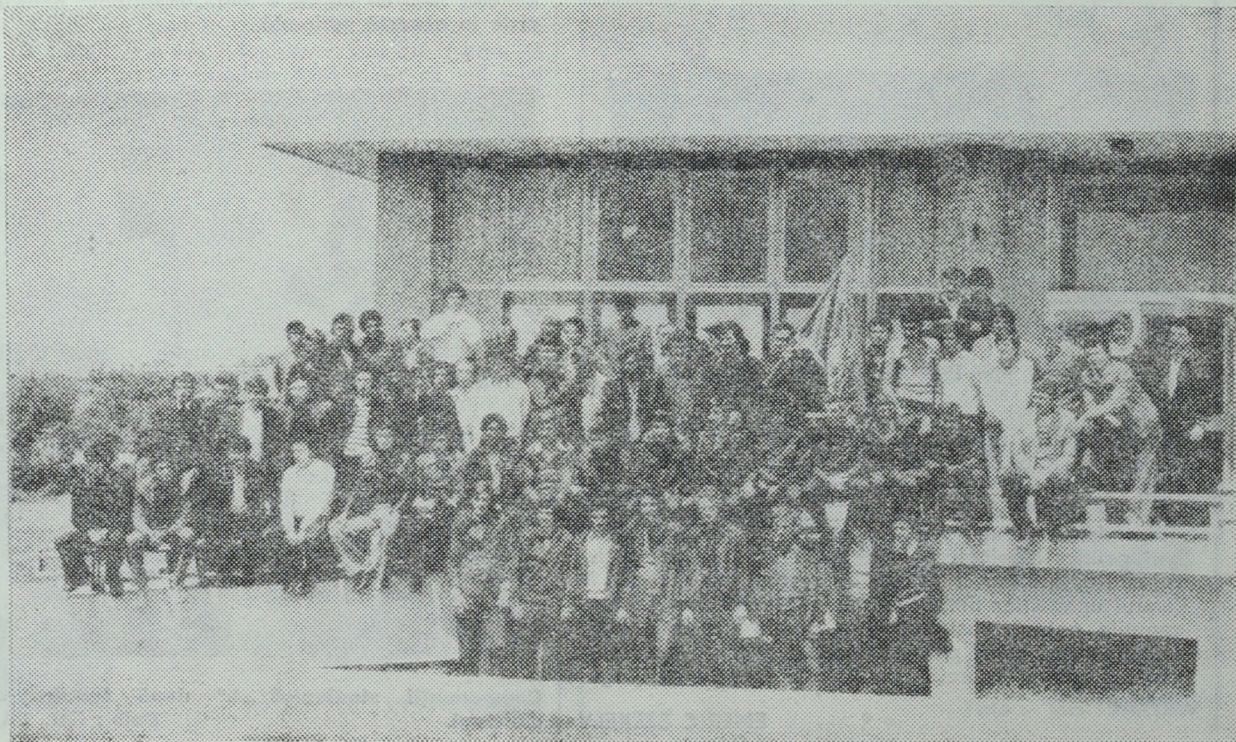

Foto: CONSTANTIN DUMA

năsfiringeji

FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU ...VACANȚA

Atunci când soarele va fi drept pe cer și, într-un compartiment al unui tren de București, Brașov, Satu-Mare, ultimul examen se va strecura încet în uitare, vom putea rosti bucuroși și – majoritatea – mulțumiți **a sosit vacanța!** A sosit, răsplătind neostenita muncă de „învățăcel” cu numeroase bilete de tabără – 1.204 în Centrul nostru universitar – distribuite în cele mai pitorești locuri din țară: Piriul Rece, Costinești, Bușteni, Constanța, Eforie Sud, Brașov, Suceava, Predeal, Tușnad.

Avându-se în vedere necontenita cerință de formare și educare, un număr de 250 de activiști ai asociațiilor studențești vor fi instruiți în taberele de la Izvorul Mureșului, Tg. Mureș, Baia Mare, București.

Pline de farmec – surprize – și de ce nu și „aventuri” – se anunță acțiunile din ciclul „Studenții pe meleagurile patriei”: o tabără de corturi în minunatul peisaj ce se reflectă în limpezimea lacului de la Văliug, o excursie nautică printre grindurile și stufărișul Deltei.

Răspunzând cu elanul din a cărui semnificație putem cita abnegație, conștiință, tinerețe, studenții timișoreni participă, pe întreaga perioadă a vacanței de vară, la acțiunile de muncă pentru sporirea contribuției la realizarea obiectivelor de reconstrucție și investiții. Astfel, ample acțiuni de muncă patriotică vor avea loc pe șantierele construcțiilor universitare; la clădirea Institutului agronomic și a Facultății de mecanică, la cantina și căminul Institutului de medicină, pe șantierele naționale ale tineretului de la canalul Dunăre – Marea Neagră, unde vor participa 164 de studenți timișoreni, iar alții, cca. 250, de la Facultatea de construcții, vor pune brațele în slujba reconstrucției, pe întreaga perioadă a verii, în județul Dolj. În municipiul Timișoara vor fi mobilizați 300 de studenți, constituiți în brigăzi, care vor munci pe șantierul Comitetului județean U.T.C.

În același timp se vor constitui brigăzi studențești care vor desfășura acțiuni de răspundere a cunoștințelor științifice, de combatere a misticismului și concepțiilor religioase, de studiere a fenomenelor religioase,

Dar pină la vacanță...

Foto: C. DUMA

brigăzi la care se vor adăuga membri ai cineclubului și cercului foto de la Casa de cultură a studenților, care vor prezenta programe artistice, vor face studii folclorice.

Iar dacă adăugăm la toate acestea multiplele acțiuni politico-ideologice și cultural-educative, recreativ-distractive, sportive, turistice, care vor avea loc atât în Centrul universitar timișorean cât și pretutindeni pe meleagurile patriei, vom obține o amplă frescă a vieții studențești, al cărei puls nu încetează odată cu sesiunea, o frescă a tinereții minunatului oraș de pe Bega, Timișoara.

EMERIC SZEKELY

SECVENȚE

Se ridică căminul de la Medicină, cărămidă cu cărămidă... Dar nu așa se va supraînălța Mecanica
Foto: IOAN BĂCALIȚE

Sesiunea este prezentă și în agitația vizuală a căminului 15 C cu tot ce e mai „important” pentru căministe în această perioadă.

Foto: C. DUMA

Compenții studioului „A” după terminarea unei emisiuni.
Foto: GH. TARTAN

SEMNAL

În fiecare an, organizațiile A.S.C. din Centrul universitar Timișoara participă cu toate forțele pentru o cit mai bună reprezentare în întrecerea „Fiecare A.S.C., colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”.

Întrecerea constă în onorarea sub toate formele activității profesional-științifice și culturale a angajamentelor făcute de fiecare grupă de studenți la începutul fiecărei etape a întrecerii. Unul din punctele menționate în desfășurarea acestei întreceri este compus din analiza și sinteza rezultatelor profesionale în urma sesiunilor de examene.

Ne-am informat, la nivel de centru despre situația profesională existentă actualmente în centrul nostru universitar.

Am remarcat că pe primele locuri se situează câteva secții ale Universității (filologia) și ale Medicinii ale căror procentaje de promovare sînt foarte ridicate.

Aceste rezultate obținute la nivel de an por-nese bineînțeles de la o activitate susținută după de fiecare dintre studenții care o formează.

Nu putem însă să spunem același lucru despre facultățile Institutului Politehnic unde rezultatele sînt în general slabe și, de ce să n-o spunem, chiar foarte slabe.

De exemplu am aflat cu surprindere că sînt grupe din Facultatea de construcții și mecanică care au un procentaj de promovare foarte coborît atingînd valori care, pentru politehniști, sînt înacceptabile.

Una din problemele care se pare că au dus la aceste rezultate slabe a fost aceea a reprezentării studenților la examene. Motivul?... (sperăm că este în curs de descoperire și probabil că-l vom comunica într-un viitor articol!)

Am înțeles din cercetările făcute că urmează să se ia o serie de măsuri care să ajute la ridicarea nivelului de pregătire a studenților, măsuri, dintre care unele au fost chiar aplicate, care constau în verificarea cit mai deasă și mai atentă a studenților pe parcursul semestrului, (ne referim la introducerea verificărilor din două în două cursuri sub formă scrisă, sau deși se pare că este încă în discuție, introducerea parțialelor obligatorii).

Așteptăm rezultatele, sperăm noi, eficiente ale acestor măsuri luate la nivel de decanat sau institut dar așteptăm de asemenea măsurile luate de studenți, de cei care răspund direct din partea organizației A.S.C. de pregătirea profesională a colegilor lor.

ANNA MATEI-ROBESCU

Ce rău v-a făcut Emilia?

Cine nu dă uitării clipele petrecute în compania „vestiților comici ai micului ecran”, ce se produc cu atîta dezinvoltură în fiecare sîmbătă seara? Căci oricît de suculent ar fi umorul lor, tot intră în neagra veșnicie a uitării. Și totuși...

La căminele 16 și 1 C există un număr mare de admiratori ai lui Dem Rădulescu, care și-aduc aminte, cu frecvență destul de mare, și mai ales în zilele calde de sesiune, cînd e nevoie de atîta liniște, de acea memorabilă scenă cu EMILIA...

Da, Emilia a devenit pentru acei locatari, scăpați de grijile sesiunii, o obsesie. Strigă Emilia constructorul, strigă Emilia universitarul. Niciunul nu se lasă mai prejos. Și de-ar fi numai „iubirea” pentru Emilia, ar fi bine! Dar fiecare noapte (a se citi după ora 23) este tulburată de acele epitete murdare pe care numai un inconștient le poate adresa colegului de studenție. Indiferent dacă tot acest schimb de replici se face în glumă (vai de umorul lor!) sau în serios, el nu trebuie să se producă atunci cînd majoritatea au nevoie de liniște. De fapt, nu trebuie să se producă deloc!

„Emilia” e un semn de comportare necivilizată și lipsă de colegialitate! Ce spuneți, voi, cei de la căminele 1 C și 16 C? Puteți să vi-o disputați pe Emilia și în tăcere...

V. D. TOT

Ascensiune pe scara de incendiu?

Mircea Arjoca, ne-a oferit, într-una din zilele lui iunie, o nouă dovadă că poate fi la înălțime. De data aceasta urcînd pe scara de incendiu a căminului 16, situată în apropierea ferestrei camerei lui. Spectatorii, care de data asta nu au mai aplaudat evoluția ci au rămas cu gura căscată de mirare, citeva fete de la căminul 15, printre care și aceea damnișoară cu care, în fiecare zi, Mircea își antrenează vocea în dialoguri, mai mult sau mai puțin interesante. Așteptăm de la el o comportare mai apropiată de cea care i se cere unui talent de talia lui. Păcat să-și risipească energia în „spectacole” facile și, mai ales, periculoase!

INVĂȚĂMÎNT-CERCETARE-PRODUCȚIE

În documentele P.C.R. se acordă o atenție deosebită dezvoltării și perfecționării învățămîntului, creșterii rolului său în formarea de cadre cu o temeinică pregătire profesională, capabile să acționeze cu competență pentru traducerea în viață a politicii de edificare a societății socialiste multifazic dezvoltate în țara noastră.

„La terminarea anilor de studii — sublinia secretarul general al partidului tovarășul Nicolae Ceaușescu la Consfățuirea cadrelor și activului de partid din învățămîntul superior 1974 — tinerii trebuie să cunoască temeinic problemele fundamentale, atât teoretice, cât și practice ale specialității pe care și-au ales-o fiind în stare să treacă de îndată, cu randament înalt, la activitatea productivă”.

În transformarea revoluționară a învățămîntului, așa cum este conceput acest proces în concepția P.C.R., un rol important revine extinderii deosebite a activității de cercetare științifică în cadrul căreia cercetarea studențească, trebuie să ocupe un loc important.

Practica arată că în activitatea de cercetare științifică se adîncește relația cadru didactic—student, obținîndu-se pe de o parte o creștere profesională rapidă a studenților, iar pe de altă parte, sporește aportul studenților la rezolvarea cercetărilor întreprinse de cadrele didactice.

Cercetarea științifică apare ca unul din cele mai eficiente mijloace de realizare a integrării avînd în vedere resorturile profesionale pe care le solicită. Prin intermediul acestor activități se realizează într-un mod mult mai adecvat însușirea de către studenți a celor mai noi descoperiri științifice.

Pentru îndeplinirea acestor funcții activitatea de cercetare științifică a studenților trebuie să se modifice ea însăși în primul rînd să devină o activitate cu caracter permanent pentru toți studenții nu numai pentru o parte din ei, respectiv, cei care vor.

Este necesar de asemenea să se petreacă modificări în sistemul desfășurării acesteia. În prezent activitatea de cercetare a studenților se desfășoară în sesiuni și cu prilejul întocmirii lucrărilor de diplomă.

Seminariile de la disciplinele teoretice, lucrările de laborator și chiar cursurile ar putea deveni modalități de prezentare a activității de cercetare a studenților, obținîndu-se astfel și îmbunătățiri în sistemul de predare și seminarizare.

Tematica de cercetare științifică să fie abordată de colective formate din cadre didactice și studenți de la toate catedrele.

Este necesar de asemenea ca activitatea de cercetare științifică a studenților să fie cuprinsă în planurile de învățămînt ale facultăților, introducerea unei discipline despre metodologia cercetării științifice.

Experiența a dovedit că lucrările de diplomă care au fost rodul unei activități desfășurate în cercurile științifice încă din primii ani au fost de un nivel științific ridicat în majoritatea cazurilor, utile atât procesului didactic cât și activității din întreprinderi și instituții.

Îndrumarea științifică a studenților, pentru a deveni o preocupare permanentă, a fiecărui cadru di-

dactic, trebuie să intre în procesul de normare, așa cum se face în prezent, cu conducerea practicii în producție sau alte activități cu caracter educativ sau formativ.

Mijloc de formare a unui sistem propriu de gândire, cercetarea științifică trebuie să constituie o preocupare permanentă pentru factorii de răspundere din învățămînt, pentru A.S.C., etc.

Așa cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu la Conferința cadrelor și activului de partid din învățămîntul superior din 1974, „Învățămîntul superior să-i învețe pe tineri să studieze, să gîndească și nu să știe pe dinafară teze abstracte, manuale, care nu mai au decît valoare istorică”.

Extinderea și permanentizarea activității de cercetare științifică studențească permit și o mai veridică apreciere a nivelului de pregătire teoretică, a îndemnării practicii (mai ales pentru unele discipline) a capacității de orientare și de analiză a studenților fără să se consume prea mult timp pentru aceasta.

Realizarea unei legături mai strînse între învățămînt, practică, cercetare necesită colaborarea unităților economice și instituțiile de cercetare. Cercetarea științifică studențească ar putea fi cuprinsă în ceea ce privește științele economice în planul Centrului teritorial Timișoara.

De aceea desfășurarea unor sesiuni de comunicări la întreprinderi sau alte unități economice ar fi de mare folos.

Lucrările se pot desfășura în secțiile de la întreprinderile industriale cu participarea lucrătorilor din sectoarele respective a specialiștilor. Se pot întocmi lucrări comune cadre didactice—studenți—specialiști din întreprinderile de practică în producție.

Asociația studenților ar trebui să se preocupe în mai mare măsură de participarea studenților la activitatea de cercetare științifică, de mobilizarea unui număr cât mai mare de studenți la diferite forme de desfășurare a cercetării științifice precum și la efectuarea de analize și întocmirea de lucrări pe lângă catedre și laboratoare.

În vederea stimulării participanților la activitatea de cercetare științifică continuă ar trebui ca revista „Forum studențesc” să deschidă o pagină permanentă a cercetării științifice studențești unde să fie prezentate etape ale activității de cercetare, dezbaterile care au loc la ședințele de cercuri cu elemente de conținut ale lucrărilor ce s-au prezentat, experiențe pe diverse planuri, etc.

Lector, univ. dr. GRIGORE SILAȘI
Universitatea din Timișoara

*) Nicolae Ceaușescu, Cuvîntare la Conferința cadrelor și activului de partid din învățămîntul superior, 13 septembrie 1974, Editura politică, București, 1974, pag. 24.

**) Nicolae Ceaușescu, Cuvîntare la Conferința cadrelor didactice și a activului de partid din învățămîntul superior, 12 septembrie 1974, Editura politică, București, 1974, pag. 24.

Doina Timișului— Proiecte de viitor

Care sînt sursele de inspirație, munca ce se depune la montarea unui spectacol, năzuințele membrilor săi, iată cîteva întrebări cărora le-am căutat răspuns adresîndu-mă profesorului Emilian Dumitru. Așadar:

— Maestre, aș dori, la început, cîteva date concrete despre ansamblu.

— S-a înființat în anul 1964 și are aproximativ 80 de membri. Cuprinde o formație de dansuri, o orchestră și soliști vocali.

— Spectacolul „Pe ăst plai curat” mi-a dat senzația unei interferențe de motive folclorice. Veți continua această cale?

— Spectacolul amintit a încununat o linie nu chiar așa de netedă, pe care ne-am angajat de 4 ani de zile. Pentru că ultimele două spectacole au fost foarte bine primite de spectatori, ele cîștigînd cele două ediții ale F.N.A.S., respectiv la Suceava și Cluj-Napoca, ne îndreptățeste să continuăm această cale. Ea nu este comodă, ca aceea a spectacolului concert, bătătorită de alte formații, dar la capătul drumului ne așteaptă mari satisfacții.

— Ce părere aveți despre omogenitatea grupului?

— Spectacolele noastre vorbesc ele însele despre acest aspect. Ce vreau să spun? Fiecare compartiment este subordonat ideii spectacolului. Nimei nu iese în evidență — dar fiecare își coordonează ideile în serviciul ansamblului.

— Am înțeles că lucrați de cîțiva ani cu „Doina Timișului”. Ați avut satisfacții, ați avut poate și insuccese. Care ar fi ponderea lor într-o clasificare, dacă vreți, de ordin sentimental?

— N-aș putea spune că am avut insuccese. Greutăți însă, da. Pentru că materialul cu care construim noi un spectacol este adunat cu eforturi uneori deplasîndu-ne pe teren, alteori ascultînd ore în șir benzi și cu legeri mai vechi. Așadar, conceperea și ordinarea acestui material, este de fapt, conceperea structurii spectacolului, și aceasta durează mai mult decît punerea în scenă, deoarece spectacolele noastre abordează nu un folclor de suprafață, ci un folclor căruia i s-au căutat sensurile adînci, care scapă adesea privirii superficiale. Așa se explică faptul că cei mai entuziasmați de realizările noastre sînt, de obicei, specialiștii în folclor. Greutățile întîmpinate au fost însă mereu compensate de satisfacția lucrului dus pînă la capăt, de datorita implințită.

Și aceasta pentru că atmosfera din interior este excelentă, deopotrivă generată și generatoare de succese.

— Puneți mare accent pe deplasarea la sursă?

— Desigur. Deplasarea la sursă este esențială. Nu punem în scenă piese după ureche sau luate de la a treia mînă. Spațiul folcloric bănățean și nu numai, oferă încă un folclor bun teren, care așteaptă să devină șantier.

— Și, în sfîrșit, care sînt proiectele de viitor?

— Participăm la toate manifestările organizate în municipiu și județ. Montăm în acest timp, repetînd 8 ore zilnic, un alt spectacol cu care intenționăm să efectuăm un turneu prin țară. În toamnă și iarnă vom alcătui o echipă de cercetători, chiar dintre membrii ansamblului, care va investiga zona pădurenească a județului Timiș, unde sperăm să găsim, fiind o zonă de trecere, lucruri foarte interesante.

MIHAI JUNEA

Doina Timișului în desfășurare pe malul Begăii.

Foto: GH. TARȚAN

Frumosul la loc de cinste

Zilele acestea de iunie sînt prea călduroase și ploaia se lasă mult așteptată. Aceste lucruri le vedem și le simțim cu toții dar o simte și mulțimea de plante, care se vor constitui, în toamnă, în rodul cîmpiei. În noul complex agronomic intervin în cadru încă cîteva elemente. Un element aș spune de apartenență la orașul florilor, îl constituie acele lanuri de trandafiri în floare care parcă au împrumutat ceva de la căldură: focul.

Da, în Calea Aradului 59, poți găsi trandafiri în floare dar și un șantier de lucru. Acum se pun te-

meliile a două cămine studențești, cămine cu care va spori zestrea edilitară a noului complex. Cîteva familii studențești îmi spuneau că au completat deja formularele pentru noile cămine. Vor fi cămine moderne, unul cu 5 și altul cu 4 nivele. Viitorii beneficiari știu că aceste cămine se ridică printr-o muncă intensă, fapt pentru care mulți studenți pot fi înfiliți pe acest șantier. Aceste ore de muncă patriotică sînt dovada unei maturități politice studențești, sînt un exemplu de prețuire a muncii dar și a celor care o prestează.

LIVIU NADIȘ

Cîndva, și nu e mult de atunci — în urmă cu vreo 4 ani — pe aceste locuri se legănau lanuri de grîu și de porumb. Acum se înalță o cetate de lumină, o cetate în care se nasc oameni, o cetate care va da altor cetăți românești specialiști, oameni noi.

Sînt sigur că peste patru ani, cînd acest complex studentesc, în care se vor pregăti viitorii agricultori ai țării, va fi întregit cu încă o nouă facultate, îmi va fi greu să mă descurc. Sînt sigur că voi găsi și atunci trandafiri și multe alte lucruri care se apropie de noțiunea de frumos, dar și de ceea ce vorbă românească „omul sfințește locul”.

De 4 ani toți acei care au pus un trandafir, un arbust ornamental, un arbore, toți acei care au săpat o groapă, au pus o cărămidă, o scîndură, un geam, o ușă poartă simbolic numele de „oameni ai locului”. Ei sînt marii anonimi. Prin partea fiecăruia a apărut întregul. Îngăduiți-mi să pun la pieptul fiecăruia floarea recunoștinței noastre.

În Calea Aradului 59 sînt flori și oameni tineri. Aici munca și frumosul sînt aproape de tinerețea chipurilor și a privirilor. E cald. Aspersoarele plîng cu răcoare pe ierburi și pe flori. Cu siguranță că vor veni și alții să vadă aceste locuri, poate le vor îndrăgi. Pînă atunci spor la treabă.

accente

$$M(x) = -8,328 + 1,537x + 0,103 \exp(x-6)$$

sau ecuația căminului de mîine

Problemă pentru admiterea în cămine a
studenților electrotehniști

Se dau locurile de cazare din căminele 2 c, 11 c,
și respectiv 15 c și 8 c. Să se rezolve problema ca-
zării în cămine a studenților Facultății de elec-
trotehnică pentru anul universitar 1977-1978.

De la Consiliul A.S.C. al facultății am primit
următoarea rezolvare: „Pentru anul următor, țin-
d cont de spațiul de cazare restrîns (vezi ipo-
teza), am considerat suficiente și necesare locurile
pentru:

- orfanii de ambii părinți și cei cu venitul lu-
nar sub 500 lei;
- bursierii I 1, I 2, P 1 și P 2 nesancționați sau
cu, cel mult, o absență de la munca patriotică;
- studenții anului I.

Scăzînd din totalul de locuri pe cele distribuite
pentru cei de mai sus, au mai rămas locuri care
se vor împărți pentru nebursieri avînd în
vedere unele principii și consecințele care derivă
din ele, după cum urmează:

a) Se va face o repartizare proporțională, pe
secții și ani de studiu, precum și categorii de
confort, asigurîndu-se astfel o încărcare uniformă
pe facultate;

b) ordinea de prioritate pentru fiecare an de
studiu se va stabili de către biroul de an, cu a-
probarea Consiliului A.S.C., avîndu-se în vedere
situația materială și profesională.

c) pe secții, locurile de cazare vor fi ocupate
în ordinea anilor V, IV (de la fiecare după
capacitate fiecărui după muncă).

Pentru o mai bună cunoaștere a conținutului pro-
blemei se va face o prezentare a situației din că-
mine pentru anul viitor la tabelul de afisaj. Aco-
perirea locurilor se face prin cererile de cazare în
cămin, care vor fi depuse la sediul asociației. Pen-
tru cei din anul I se va ține cont de listele prefe-
rențiale trimise de aceștia de la unită-
țile militare unde are loc pregătirea
militară cu termen redus iar pentru cei
reușiți la admiterea din acest an pe baza cere-
rilor depuse la secretariat, pînă a doua zi după
anunțarea rezultatelor. Nu vor fi neglijați nici cei
admiși în sesiunea din toamnă. Căminii vor po-
seda o legitimație de cămin specială.

O problemă care derivă din cea a autogospodări-
rii, care este, de fapt, condiția sine-qua-non a locu-
irii în cămin

Va încerca să rezolve alte probleme comple-
mentare cazării, comisia de repartizare formată
din: reprezentantul Consiliului A.S.C., președinte
de cămin, director educativ.

Pentru o mai bună legare a teoriei cu aspectul
practic sînt anexate cîteva date numerice (date
care dau punctajul cu care se poate prezenta în
fața comisiei de repartizare un candidat la admi-
trea în cămin):

Venitul (V)
— pînă la 1500 lei 15 puncte
— 1501—2000 12 puncte
— peste 5500 lei 0 puncte

Sancțiuni (se lucrează în valori negative) (S)
M.S. — 5 puncte; M.S.A. — 10 puncte; ...;
3 absențe muncă patriotică — 10 puncte; ...;
absență adunare generală de an — 10 puncte

Activitate obștească (A)
Se acordă între 1 și 10 puncte conform cu func-
ția și activitatea depusă

Media (m)
— pentru media 10, 20 de puncte;
— pentru medii între 9,83 și 10, 15 puncte;
— pentru medii între 6 și 9,83, după legea din
titlul articolului, unde misteriosul x este media
din sesiunea de vară (lege verificată pe calcu-
lator)

În aceste condiții se poate scrie ecuația cazării
dată de coeficientul de prioritate P:

$$P = V + M + S + A$$

În urma unei analize atente Consiliul A.S.C.
consideră această soluționare a problemei cazării
ca fiind cea mai exactă și apropiată de realitate.

Redacția revistei „Forum studentesc” analizînd
această rezolvare interesantă o consideră ca fi-
ind demnă de reținut și de alți... amatori. Ea
poate fi însă susceptibilă de unele modificări pe
care vă propunem să ni le sugerați dumneavoastră.
Așteptăm sugestiile!

GHEORGHE CRIȘAN

DISCOTECA LA ORA ADEVĂRULUI

Am făcut cîteva vizite discotecilor
studentești, pentru a vedea în ce măsură acestea își
păstrează supremația avută pînă acum, supremație
dobîndită sau nu, de calitate, respectiv defecte, pe
care încercăm să le găsim acum.

Cea mai populară (și rentabilă) discotecă în rin-
dul studenților și liceenilor a fost și rămîne cea a
Mecanicii, ținută la cantina 1 C de Virgil Desilla
(anul V Electro I) un disk-jockey care a știut să-și
atrage simpatizanți printr-o muzică antrenantă, funky
95 la sută (Brass Construction, Eddi Harris, Silver
Convention, Smokie, Boney M.) și mai presus de a-
cestea momentul „bătrînilor” Beatles spre sfîrșitul
programului. Consola de discotecă (stereo, pe viteza
19), care a stîrnit invidia celor de „breaslă” nu o veți
găsi în nici un catalog; este făcută chiar de el, cu
piese în majoritate românești, iar „firma” este scrisă
cu letreset. Alături de orga de lumini, stroboscop,
un unicat: lampa de carte ELBA cu 29 lei. Lăsînd
gluma la o parte, trebuie amintit entuziasmul și spi-
ritul de echipă care domnește între Aurel Ionescu,
Octavian Bara, Eugen Turcu, Sorin Ionescu, ceilcare
o supraveghează, rîpindu-și serile, ca totul să de-
curgă excelent. Dacă s-ar da mai puțină importanță
incasărilor și s-ar face intrarea pe bază de legitimații,
carnete de elev, s-ar obține o aerisire (și la propriu și
la figurat) a discotecii și așa supraaglomerate. Stu-
denții cu care am stat de vorbă și-au exprimat dorința
înființării unui bar cu răcoritoare. Problema ar
fi realizabilă, dar s-ar produce — zicem noi — mari
inconveniente prin fluxul și abandonările de sticle
care ar urma. Pentru aceasta aș recomanda o „dis-
cotecă de lux”, ca aceea de la *Casa studenților*, ae-
risită de public datorită departării de complexul stu-
dențesc, dar mai ales perindării a mai multor disk-
jockey la microfonul ei în ultimele luni.

Recent s-a încheiat un concurs menit să aleagă
cuplul care va ține această discotecă după ce Stu-
dent-clubul se va zugrăvi, lucru sfîrșit de curînd. Du-
pă audierea a patru perechi de disk-jockey, care mai
de care dotați tehnic, mai HI-FI și mai crispați în
prezentare a învins cuplul *Dan Sorin - Nicolae Păun*,
cei care au îndeplinit cel mai bine condițiile acestei
discotecii cu regim special (zilnic, exceptînd ziua de
luni). Cîteva din cerințele organizatorilor sînt ca a-
ceștia să respecte programul, să creeze un climat de
ordine, să răspundă la apelurile conducerii Casei de
cultură, să acorde cele 15-20 de minute celorlalte
programe ale Student-clubului (concursuri, recitări de
poezie, filme, diapozitive), să includă muzică româ-
nească în programul lor. Trebuie remarcat că aceas-
ta este singura discotecă cu caracter educativ-infor-
mativ din oraș. Cei doi disk-jockey răspund acestui
deziderat printr-o muzică variată — o bună parte ob-
ținută de la radio Timișoara, succese recente de top,
înregistrări încă nedifuzate pe post, cu Carusel și
alte formații românești.

Discoteca de la *Universitate*, această fată Morga-
nă, nu mai există. După plecarea lui Tibi Nikici la
Liceul de muzică și odată cu el și a admiratorilor,
cele cîteva încercări de a lansa o nouă discotecă aici,
au eșuat, studenții parcă intrînd în pămînt. La capi-
tolul „discotecii dispărute” mai pot fi amintite cea de
la *Medicină, Construcții „33”* sau chiar vechea *disco-
tecă MV*. Știu președinții C.A.S.C. ale facultăților res-
pective ceva despre ele?

Mai trist este că cele existente — în general și
pretutîndeni — prin ritmurile comerciale pe care le
injectează tineretului, îl îndepărtează de adevărata
muzică, fie cea clasică, jazz sau așa-zisa „pop”, îi
taie drumul spre cunoașterea roilor genuri de muzică
progresivă, spre asimilarea valorilor autentice. Poate
discotecile nu o pot face. Ele rămîn totuși pentru
dans, dar pe lingă ele organizarea de audiiții sau
chiar lecții de audiere, ar fi mai mult decît necesară.

În această ordine de idei trebuie încurajat entu-
ziasmul citorva studenți care au pus bazele unui club
de jazz la Facultatea de electrotehnică, club care-și
va deschide larg porțile odată cu începerea noului an
universitar.

Aș propune Casei studenților, cea care este con-
stant receptivă la inițiativele studenților, atragerea a-
cestui club spre ea. Totodată, aici s-ar putea orga-
niza seri de dans ținute de formații. În acest sens
Test-ul și-a dovedit calitățile în taberele în care a
fost solicitat. S-ar obține astfel mult dorita atragere
a studenților spre „Casă” și o mai mare participare
la programele organizate de ea.

IOAN BĂCĂLETE

PSEUDO-CRONICĂ:

DESPRE UN ANUME FEL DE
„BRIGADĂ ARTISTICĂ”

lată-mă, în această seară, în fața unui eveniment
cu profunde rezonanțe la auditoriu: „Brigada artis-
tică”, R.B.L.I. compusă din neobosiții studenți ai că-
minului 4 C, a reușit să stîrnească o animație deose-
bită în rîndul spectatorilor.

Totul a început printr-un semnal muzical cunoscut:
„Așa beau studenții (ne)buni”, varianta locală a ce-
lebrului șlagăr „Bun îi vinu'ghiurguliu”, lansat încă
pe vremea „Olimpului”. Într-o costumație adecvată
momentului, din care nu lipsesc pletele, ciocul, blue-
jeans-ii, personajul principal apare încadrat de mar-
ginile ferestrei, în prima scenă a „serialului”: „Ca-
mera în formă”. Se propune ca formă de spectacol,
dialogul deschis cu spectatoarele. Calitatea textelor,
rezidă în autenticitate, în pitorescul lor. Actorii nu fac
nici un efort în limbajul care le vine ca o mînușă.
„Din păcate”, replica spectatorilor este destul de
timidă. Pasajul muzical, în care oricine poate să-și
dea seama de calitatea stațiilor, reliefează mișcarea
chambrică deosebită. Dansurile tematice se efectuea-
ză într-un joc de lumini excelent. Scenele vesele sînt
întărite prin participarea colectivă. Spectacolul evo-
luază într-un ritm crescendo. Scenografia aduce
elemente noi, nefolosite pe alte scene. Inspirată, în
acest sens, folosirea sticlelor golite, operațiune exe-
cutată chiar în timpul spectacolului, pentru realizarea
unor piramide. Intrebat ce sticle preferă, unul dintre
protagoniști mi-a mărturisit: „Cultivăm elementul au-
tohton și ne orientăm spre spumoasele sticle „Timi-
șoreana” și cele purtînd marca „Recaș”.

Am aflat, cu toată modestia actorilor, că specta-
colul este neregizat, un spectacol ad-hoc, aflat la bu-
na dispoziție a „actorilor”. Am impresia că acești
băieți pot și mai mult. De aceea aș sugera celor din
ARIA căminului trimiterea lor peste hotarele com-
plexului, eventual definitiv.

Să revenim la spectacolul (nu lipsesc, evident, sce-
ne celebre, vezi: „Hei 94! Ești acasă? Auzi, scumpo,
nu vezi ce mișto e afară?”) care se prelungește mult
peste anumite ore. Nu se poate remarca jocul apatic
al figuranților, de la toate nivelele căminului. Părțile
lor de intervenții sonore nu au intensitate, sînt neho-
tărite. Dar protagoniștii sînt la înălțime (a se citi
etajul III).

Închei cu sentimentul că această „brigadă artis-
tică” merită critica necesară în toate forurile de spe-
cialitate. Ne facem astfel datoria de *spectatori avizați*.

Așteptăm opiniile dumneavoastră, cu mîinile de
cap și vată în urechi.

V. D. TOT

P. S. Ni se semnalează prezența acestui gen de
spectacol și pe alte scene.

MLADOST — 8 ani de activitate

Alături de celelalte formații artistice
la Casa de cultură a studenților din
Timișoara, activează grupul folcloric
„Mladost” și secția în limba sîrbă din
cadru studioului de teatru „Thalia”.

Era în toamna anului universitar 1969
cînd un grup de studenți de naționalitate
sîrbă din centrul nostru universitar,
iubitori ai folclorului au înjghebat o
orchestră de muzică populară. După
cîteva luni de repetiție au prezentat și
cel dintîi spectacol înregistrat de stu-
dioul de radio din Timișoara. Succesul
la public a fost încurajator, în jurul in-
mosului grup începînd să se strîngă toți
cei care îndrăgeau folclorul sîrbesc. În
1974 grupul s-a lărgit considerabil o-
dăugîndu-i-se o formație de dansuri
populare. Tot atunci grupul și-a primit
și numele „Mladost” pe care îl poartă
și astăzi cu mîndrie. În fiecare an uni-
versitar, odată cu terminarea studiilor,
unii membri ai grupului pleacă, ve-
neau alții, proaspăt reușiți, să le ia
locul.

Unii însă au rămas să activeze și du-
pă încheierea studiilor. Grupul folclo-
ric „Mladost” împreună cu actorii ama-
tori ai studioului „Thalia” în limba sîr-
bă au susținut peste 100 de spectacole
atît în Timișoara, în județ, cit și în
județele Caraș-Severin și Arad. Cei 8
ani de activitate ale celor două for-
mații au însemnat o perpetuă modelare
a măreției creatoare și interpretative,
dobîndirea unei personalități aparte.
Dacă ar fi să-i amintim pe cei mai ta-
lentați, de bună seamă din șirul lung
de artiști amatori trebuie să-i amintim
pe Milenco Luchici, Dușan Popov, Ioșta
Bugarski, surorile Jalici, Laza Radovan
dar și mulți alții din cei prezenți și cei
ce au activat străduindu-se să fie me-
sageri ai folclorului sîrbesc autentic
din Banat.

Până la stele e multă muncă...

— „Tovarăşe locotenent major, sint sergent în rezervă, Gheorghe Crişan, permiteţi să vă pun câteva întrebări!

— Poftim! Poţi lua „pe loc repaus”!

După regulament, aşa ar fi trebuit să începă discuţia mea cu locotenentul major Maria Carte, de la catedra militară a Institutului Politehnic.

A fost însă mai simplu. O femeie tină, cu părul blond şi ochi albaştri, m-a invitat, întrebătoare, să iau loc. Aveam sentimentul că în faţa mea e un om deosebit. Şi nu mă înşelasem deloc:

„În 1968, Maria Carte termina facultatea de filologie de la Timişoara. Au urmat apoi 5 ani de profesoriat. Odată cu Legea 14 se înscrie printre acele „temerare” care vor să demonstreze bărbaţilor că meseria armelor este şi pentru femei.

Şefa primei promoţii a şcolii de pregătire Maria Carte se reîntoarce la Timişoara şi desfăşoară o vastă activitate pe tărîm profesional şi obştesc. Membru de partid din 1970, locţiitor al secretarului organizaţiei de bază, iar din anul trecut membru în biroul Comitetului judeţean Timiş al femeilor, ea este, după cum spunea şi şeful catedrei militare de la acest institut, tovarăşul colonel Emil Arsenie, un ofiţer destoinic, care munceşte cu multă dragoste pentru profesiunea aleasă, un exemplu demn de urmat de către toţi ofiţerii-femei de la catedră. Pentru aceste calităţi ea a fost avansată înainte de termen. Şi să nu uităm că este studentă, în ultimul an, la Franceză, curs fără frecvenţă.

Inevitabil discuţia noastră a atins un subiect care ne interesa deopotrivă: pregătirea militară a studenţilor, viitoare cadre de conducere, ofiţeri de rezervă ai armatei noastre.

— Cum sint studentele pe care le comandaţi dumneavoastră?

— În general, plutoanele de care mă ocup eu, formate din studente ale Facultăţii de mecanică, anii II, III, IV, sint plutoane bune, cu fete muncitoare şi entuziaste. Majoritatea dovedesc receptivitate şi interes la problemele expuse şi mă ajută în muncă.

— Şi totuşi, văd că aveţi o reţinere...

— Da! Mă deranjează mult frecvenţa unora dintre studente. Beneficiind de motivări, eliberate cu prea multă uşurinţă de Policlinica studentescă.

— Cum se realizează, la dumneavoastră în subunitate, acel climat de înţelegere între comandant şi subordonat?

— Încerc să impun o atmosferă cit mai lejeră, fără momente de crispă care nu pot să ducă, niciodată, la rezultate bune şi foarte bune. Încerc să le înţeleg, cit mai bine, pe studentele mele. Înţelegerea nu înseamnă, însă, simplificarea.

— Cum se impacă sensibilitatea fetelor cu solicitările şi cerinţele impuse de viaţa militară?

— Nu se poate vorbi de o rigiditate, de o severitate a vieţii de ofiţer. Din contră, găsesc că în uniformă, dacă ştiu să se poarte, fetele capătă un farmec aparte. Adesea le recomand fetelor diferite coafuri care le fac şi mai drăguţe.

Pentru prima promoţie de ofiţeri-femei a fost nevoie de un mare curaj pentru a putea face faţă acelei păreri preconcepse „că armata e o treabă a bărbaţilor”. Acum lumea s-a obişnuit. Nu se poate, desigur, obişnui şi cu tendinţa fetelor care caută, cu orice preţ, să simplifice echipamentul militar.

— Aveţi prietene printre studente?

— Da, şi acelea se numără printre cele care înţeleg că pregătirea militară este o componentă a procesului de învăţămînt. A nu se înţelege de aici că sint o „dură”. Respectul şi înţelegerea reciprocă între comandant şi studente este o condiţie esenţială a obţinerii unor rezultate bune.

— Cred că sinteţi de acord să numesc aici rezultatele obţinute de colegele dumneavoastră, lt. Carolina Orza, lt. Aurelia Păun, lt. Ana Miclea, lt. Carmen Baleia.

— Evident. De altfel, colectivul de ofiţeri de la catedra militară, condus cu multă pricepere şi înţelegere de tov. colonel Arsenie, este un colectiv unit, omogen şi cred că roadele lui vor fi mai bogate, mai ales dacă şi studentele vor manifesta interes şi preocupare faţă de pregătirea militară, pentru a putea apăra, la nevoie, patria socialistă.

— Un colectiv în care locotenentul major Carte este, deocamdată, sînăurul locotenent major...

„Îmi plac mult miniaturile...”

Mulţi spun că viaţa unui om nu are nici un sens dacă el nu este mistuit de o mare pasiune, care să-l urmărească şi să-l stimuleze tot timpul. Pasiunea, o muncă de creaţie, te face să te simţi tot timpul legat de ceva care să-ţi bucure mereu privirile, sufletul.

Sînt oameni şi oameni, pasiuni şi pasiuni. Unii sint pasionaţi de fotbal, alţii de muzică, alţii citesc cu pasiune. Viorel Ignat, student în anul III Mecanică, (pentru că despre pasiunea lui am să vorbesc) este pasionat de construcţia şi asamblarea de avioane.

— Viorel, te-am urmărit cu cit interes priveai cele două avioane încă neasamblate de la magazinul de jucării. Spune-mi, de cînd ai această pasiune?

— Îmi plac miniaturile. Încă de mic îmi petreceam timpul construind şi montînd. Îmi aduc aminte că prima jucărie care m-a făcut cu adevărat fericit a fost un avion mecanic pe care tatăl meu, pe acea vreme, a dat aproape jumătate din banii pe care-i câştigase. M-a uimit întotdeauna secretul care stă în aceste jucării. Ele cer, prin fineţea lor, să fie puse la sca-

ră. Omul mic, copilul, pus în faţa lor, începe să se simtă mare.

— Care a fost prima ta. să-i spunem creaţie?

— La liceu, la o oră de dirigenţie, profesoara ne-a cerut să propunem teme de discutat. Eu am propus, „Primul om pe lună”. Pe atunci eram captivat de evenimentul mondial al primei aselenizări. Am prezentat o machetă a modului lunar, construită de mine. UN aveam nici un fel de cunoştinţe ştiinţifice sau aproape nici un fel, dar aveam pasiunea pentru modelare şi asta mi-a dat încredere în mine. Colegii mei nu mă cunoşteau ca modelator. Am simţit că, în momentul în care au văzut macheta, m-au privit cu alţi ochi, ceea ce m-a emoţionat.

— Viorel, de ce modelezi tocmai avioane?

— Vezi, îmi plac mult formele regulate care se îmbină perfect, nit pe nit şi şurub pe şurub. Fiecare machetă de avion lucrată se îmbină la milimetru. Deocamdată asamblez machete de avioane din prefabricate. Am toate modelele care au apărut pînă acum şi cred că ceea ce am realizat este de o supleţe şi o perfecţiune incontestabilă.

bilă.

— Ai vreun proiect special pentru viitor?

Da, şi pentru că sint student, acest lucru depinde de examenele din această sesiune. La vară doresc să montez, mai bine zis să creez un portavion. Dar nu unul mort, ci unul viu. Imaginaţi-vă un portavion realizat la 1,70 m dintr-o machetă-model cu 15 cm, care să stea, să respire aproape pe linia de decolare. Cred că va fi cea mai mare realizare a mea de pînă acum.

— Cum reuşeşti să-ţi împarţi timpul liber în așa fel încît să-ţi faci şi datoria de student, pentru că ştiu că ești un student foarte bun, şi să-ţi satisfaci, şi această mare pasiune?

— Unora, în timpul liber, le place să se plimbe, altora, să meargă la cinematografe. Pasiunea mea îmi răpeşte mult timp şi cere multă concentrare dar asta nu mă împiedică să învăţ. Mecanica, facultatea la care sint, îmi dă foarte multe cunoştinţe tehnice pe care le pot folosi cu succes în pasiunea mea.

ANITTE MATEESCU

Anul 1977, an cu profunde semnificaţii pentru poporul nostru, constituie şi pentru noi pionierii judeţului Timiş, cadrul generos al organizării unor activităţi complexe şi deosebit de atractive.

Principala noastră îndatorire fiind învăţătura, ne mobilizăm toate forţele ca în municipiul Timişoara să nu mai existe repetenţi, iar numărul pionierilor cu note sub şapte să scadă.

La Festivalul naţional „Cîntarea României” am obţinut locuri fruntaşe. Astfel, corul Liceului de muzică „Ion Vidu” a ocupat locul I pe tară, iar unul din Casele pionierilor din Timişoara, locul II pe tară. Şcoala generală nr. 1 din Timişoara, locul trei la dansuri şi pioniera Pop Florica, locul I la recitări.

În cadrul expoziţiei republicane de artă plastică „Centenar glorios” ne-am prezentat cu peste şaizeci de lucrări, obţinînd două premii I,

un premiu II, nouă premii III şi zece menţiuni.

La concursul cinecluburilor pioniereşti organizat la Sibiu, Casa pionierilor din Lugoj a luat premiul I, cu filmul „A fost un 1877”.

Trimestrul hărniciei

Organizăm acţiuni complexe cu caracter educativ, în cadrul „Zilei cărţii pentru copii”, întâlniri cu scriitorii schimburi de experienţă între ceneclurii literare, dezbateri pe marginea cărţilor pentru copii.

Cu prilejul zilei de 1 Iunie, pionierii şi-au demonstrat încă o dată afecţiunea faţă de cele mai tinere vîrstare ale ţării, „Şoimii patriei”.

Am organizat un spectacol festiv, alături de utecişti, dărînd cu bucurie cele mai frumoase gînduri

copiilor lumii.

Ne pregătăm să participăm la festivalul interjudeţean de folclor de la Tg. Jiu şi la Expoziţia Naţională de Etnografie, ce se va desfăşura pe Litoral.

În cadrul microcooperativelor agricole şi al nenumăratelor acţiuni de muncă patriotică, de colectare a plantelor medicinale, ambalajelor de sticlă, s-au evidenţiat foarte mulţi pionieri; la fel şi în „Săptămîna primăverii” perioadă în care am amenajat spaţiile verzi, şcolile, atelierele şi laboratoarele. Acum, în trimestrul trei, trimestru de efort asiduu, pionierii timişeni îşi vor afirma încă o dată dragostea faţă de patrie, popor şi partid, hotărîrea de a se forma ca oameni adevăraţi, cetăţeni demni ai societăţii socialiste.

CORNELIA CHIOREANU

locţiitor-pionier al preşedintelui C.N.O.P. — Liceul de arte plastice Timişoara

IN LOC DE O FIŞĂ BIOGRAFICĂ

Debutul şi-l face la 12 ani în revista „Danubius”. Este posesor al premiului II la Bienala artiştilor plastici (1972), organizată de C.C. al U.T.C., al premiului I la Anuala de grafică (1973), participă la lucrări la expoziţiile colective de la Bucureşti (1976), Timişoara (1977).

Toronto — Canada (1972), Varna 1974). Publică lucrări în revistele Urzica, Viaţa studentescă, Orizont, Ramuri Rebus, Danubius, ziarul Drapelul roşu etc. Este autorul graficii la „Strofe cu apostrofe” şi „Muze cu ventuze” (în colaborare cu D Jega) „Imn independenţei”, „Generaţii”, „Poeme pentru columna ţării. Expoziţii personale: Drobeta Turnu-Severin — 1968, 1971, Năvodari — 1972, Timişoara — 1976, Craiova — 1976 etc.

Ultima expoziţie personală „Ridendo castigat mores”, deschisă la Salonul studentesc de artă plastică al Casei de cultură a studenţilor, face dovada unui talent şi a unei personalităţi artistice viguroase. Abordînd genuri diferite, începînd cu grafica, modelarea în spaţiu, sau colajul şi terminînd cu caricatura, caută să aducă soluţii originale, soluţii care definesc o grafică de o certă ţinută artistică. Umorul lui este accesibil, frust, viguros, dar de o duritate capabilă să vindece „petele negre” ale existenţei cotidiene. Rămînd el însuşi

fără a aduce elemente senzaţionale, dar într-o continuă ascensiune, cu continuu autodescoveriri şi definiri, se impune ca o prezenţă de marcă între confracţii săi, dominînd grafica studentescă timişoreană actuală.

Încununînd munca sa de creaţie, activitatea profesional-obştească îl defineşte ca unul dintre cei mai valoroşi studenţi ai Facultăţii de

mecanică. Animatorul cenaclului facultăţii, responsabilul clubului de cîmin se constituie într-un profil care poate fi întregit de toţi cei care îl cunosc prin trăsăturile care definesc cuvintele OM şi PRIETEN alături de un nume: ŞTEFAN POPA sau, cum ne-am obişnuit, POPA'S.

REDACTIA

Doi oameni de „risul lumii”: Dimitrie Jega şi Popa'S

arquiment

„PROFIL”

Cercul de ... taifas

Pentru unii contrafi, „gazetari” studenți, ziua de marți, ora 20,30 înseamnă, într-un limbaj destul de pretențios, ora „Cercului de presă”. Ce se întâmplă de fapt de la această oră, acolo, în sala 7 a Casei de cultură a studenților? Amintirile din vremea când frecventam așa ceva sînt destul de recente...

Subredacția Timișoara a revistei „Viața studențească”, cițiva redactori de la „Forum studențesc” (care s-au împușinat cu timpul), cei de la „Radio-student” se adunaseră și făceau planuri: cum să scoată un panou de afișaj în centrul orașului, cum să scrie, pentru fiecare număr al revistei „Forum studențesc” cîte două pagini (cel puțin), cum să... Dar cîte planuri nu-și făceau membrii acestui cerc condus, pînă nu de mult timp, de studenta Ofeția Ghenciu și îndrumat de ziaristul Corneliu Popovici!

Odată, după nu știu cîte zile de suferință și cu ajutorul preșios al redactorilor de la „Viața studențească”, au reușit să redacteze 10 pagini din revista centrală studențească Mare victorie! Peste cîteva luni a urma recompensa: „Premiul revistei „Viața studențească” pentru publicistică”, acordat cercului de presă pentru prezență și activitate deosebită în rîndul studențimii timișorene. Imediat popularitatea și-a spus cuvîntul: membrii cercului de presă s-au deplasat la București, într-un schimb de experiență cu cercul similar. S-a vorbit despre realizări și timișorenii nu au uitat să amintească de acel număr care... — Și altceva? — au întrebat bucureștenii dornici să-și însușească din experiența învingătorilor. — Păi, mai sînt colaborările la revista „Forum studențesc”. Din acel moment discuția se rezuma la analiza revistei. Ce sentiment, să știi că revista este citită cu atîtă atenție...

Zilele au trecut și odată cu ele orele petrecute la cercul de presă în discuții sterile, așa ca să fie vorbă. Au mai apărut niște spectatori foarte competenți și atmosfera s-a înviorat. Lumea a prins să se agite, așa dintr-o dată: era aproape festivalul „Cîntarea României” și cercul avea misiunea de a edita foaia festivalului. Și din nou aceiași care aduseră lauri victoriei au dat mină cu mină și au apărut 5 foi excelente. Din nou bilanțul de rigoare și constatarea că treaba merge bine. Cum după muncă vine și răsplătă, o nouă deplasare, la Cluj-Napoca, într-un schimb de experiență. Insoțitori de onoare, reprezentanții cenaclurilor literare timișorene Gazde: redactorii ai revistelor „Echinoux” și „Napoca-universitară”. Discuții, discuții, că doar într-un schimb de experiență se vorbește mult, și dintr-o dată întrebarea fatidică: „Unde publicați voi?”. Răspunsul a venit prompt: „Ce prostie, unde altundeva decît la Forum...”. Curioși, clujenii întreabă: „Și cum se procedează la voi, la Forum cu...”. Același membru al cercului de presă (fir-ar să fie, ce lapsus, nu îmi mai aduc aminte numele) cu care publica în revistă!) a început să spună lucruri interesante despre revistă Noroc că cineva (în sfîrșit vorbea un redactor) aminti de ora plecării spre casă. Altfel, noi redactorii, am fi auzit o poveste despre revista pe care o scriem, așa cum știm, spusă într-o altă limbă de contrafișii noștri, de la cercul de presă sau de la filologie (doar și invitații au cuvîntul)

Deși în autocar s-a ajuns la un limbaj comun, acela al drumeției, am vrea să le amintim celor de la filologie că e ușor a spune ceva, dar pînă la realizare e muncă și nu vorbe. I-am invita cu această ocazie la redacție să se convingă de acest lucru. Ce spuneți? Ridicați măsura?

Dacă e marți, e cerc de presă Adică o seară în care îți dai seama, datorită participanților, că vorbele pot să sune și a gol Cercul de presă, în actuala formulă de lucru nu poate să devină decît un cerc de taifas, căci pentru a fi folositor el trebuie să producă ceva. Acel ceva care înseamnă creație literară studențească, de orice fel, acel ceva care nu se poate rezuma doar la niște apariții sporadice, ocazionate de diferite evenimente. Revista „Forum studențesc” oferă un cadru adecvat pentru a realizările „incepătorilor” sau „avansaților” să vadă lumina tiparului. Numai astfel ea poate fi reprezentativă pentru întreaga creație literară studențească timișoreană.

Și, pentru o argumentare a celor spuse, puteți face o vizită la cercul de presă de pe lângă Casa tineretului, unde ideile de mai sus au prins viață (evident la un alt nivel).

Cercul de presă este o necesitate, dar nu în forma în care se prezintă astăzi. Poate vacanța va fi un sfîtnic bun pentru cei care se ocupă de această activitate.

Dacă e 1977, să sperăm că vom auzi doar lucruri bune despre „noua față” a cercului de presă.

GHEORGHE CRIȘAN

Lumea văzută din balon

Înainte de examenele de admitere toți candidații au fost egali. În prima clipă după admitere, deci în momentul ungerii ca student, se pare însă că această egalitate și-a schimbat conținutul. Lumea studențească privită dintr-un anumit unghi, a fost împărțită în filologi și restul lumii, adică politehniști. Filologii ăștia s-au declarat de la bun început o specie literară aparte în sensul de foarte evoluată în comparație cu iubitorii de literatură din miezul celeilalte categorii. Și tot ei au chefnit în dreapta și în stînga cum că filologia este fabrică de poeți și că toți cei care buchesc și trec în această fertilă grădină devin neapărat scriitori și nu orice fel de scriitori. Numai mari și de asemenea că numai ei pot deveni îmbrăcați într-o (un) „chamois” (cuvîntul acesta l-am implintat în text cu intenție, obligînd deschiderea înfîmplătoare a „Dicționarului explicativ al limbii române” la pagina 143, ceea ce pentru tovarăși e un prilej de euforie, avînd șansa învățării unui nou cuvînt și posibilitatea întrebării lui cu perseverență) „Si s-a desprins de sol, într-un balon mare, umflat cu idei, avînd la bord un cirmaci iscusit în mînuirea cuvintelor tip vorbe.

Nu întîmplător își puseră și eticheta adecvată: „Hyperion”. De cînd au urcat ei între stelele pure, curate, impersonale și literare, noi, pămîntenii, stăm la umbra lor și așteptăm să pice vreo mălăiață de sus. Vreo idee, nu altă mare pleacășă Tot uitîndu-ne la ei, ni se întoarșeră ochii pe dos, ne pieri și graiul, noroc că nu uitaserăm și semnele grafice, altfel nu știu cum am mai fi comunicat cu lumea.

Într-o zi fuseserăm invitați să participăm la un schimb de experiență la Cluj-Napoca. „Hyperionul”, evident, venise cu balonul (a se reține rima aceasta pereche și involuntară și a se pune în discuție într-o ședință fierbinte) escortat de fulgere și tunete și de o ploaie banală. Tot c-un balon, dar găurit, utilizat pe post de plută venise și „Cercul de presă” (de fapt într-o plimbare de dar). Ceilalți (vreo trei), politehniști de la Forum, participam așa în completare, pe deasupra, cu totul și cu totul întîmplător, așa ca o a cincea roată de la car.

Începuseră discuții literare. N-are importanță ce se spunea. Important e numai că la un moment dat, vocea „Hyperion”-ului prin intermediul mediumului său, cu emfază împleți cuvinte foarte frumoase la adresa activității ieșite din comun desfășurate în adinul literaturii de către membrii acestui cenaclu renumit în Universitate și peste gardurile Universității (adică la revista „Orizont”). Apoi, cu un semiton mai jos: „Da (avertisment: transcrierea este sintetică) noi mai avem și o revistă la Timișoara Pare-mi-se că-i zice „Forum studențesc”, o revistă așa și așa la care (apăsât) noi avem o contribuție substanțială (o citesc — n.n.). Urmează o întrerupere și medimul reuși să adoarmă vigilența întregii asistențe Continuă cu fraze rostite cu 10 (zece) semtonuri mai jos (după ce un forumist neînspirat spuse că F.S. e revista politehniștilor): La Timișoara 70 la sută din studenți sînt politehniști, meritul lor e atunci cînd scriu despre cămine. Au farmec!” Punct.

De fapt virgulă. Din partea cealaltă a sălii, ca dintr-un butoi, vocea cercului de presă: „Forumul este al nostru. Contribuția cercului de presă e esențială. Dacă n-am fi fost noi, ehe, ce-ar fi devenit revista. Întotdeauna am ținut o strînsă legătură cu redacția. La cerc au învățat scrisul și cititul o seamă de redactori de seamă și tot aici au învățat socotitul unii filologi mai talentați. O să vedeți că ortografia se învață la cenaclul „Hyperion” și anume cum: fiecare vine de-acasă cu o lădiță cu nisip și un băț de chibrit ars. Din balon se face un semn (disperat) cu o făclie și semnul este reprodus (fără franjuri) pe nisip.

La asemenea duel de dovedire a paternității, cei trei forumiști au fost obligați să asiste perplecși și să se simtă anonimi (mici), mărunți, foarte mărunți, neglijabili.

După vreo cîteva săptămîni, la Timișoara, reversul întîlnirii. Clujenii (Napoca universitară și „Echinoux”) vin la noi. Cafea, citronadă (una per cap), discuții. Se deschide ușa în toîul replicilor și apare mediumul. Hyperion iese pe cer. „Propun să discutăm azi despre reviste, mîine despre poezie”. Și iarăși: „Domnilor, politehniștii de la Forum nu știu, domnule, ortografie!” (Reclamă pentru cercul de învățare a ortografiei de pe lângă cenaclul „Hyperion”). (...) „Revista ar trebui să fie așa și așa. Și așa. Dar poate că e bine și așa. Și așa. Dacă am scoate noi o revistă la Universitate, ar fi formidabilă. Ca „Echinoux”.

A doua zi nu m-am dus din principiu (aveam parțial) la cenaclul „Pavel Dan”. Fusesem exclus (izolat), ignorat, tot una-i. Pe ce motiv? Că nu mă pricepeam la poezie. Dar oare ceilalți se pricep? Cine-și asumă răspunderea unei asemenea decizii? Ce-a fost, deci, nu știu „Bănuiesc că vocea caldă a „Hyperionului” a terorizat toată ședința. Spre disperarea micilor creatori de literatură de pe pămînt.

Redactorul șef încearcă să deschidă gura. Mi se pare că reuși. O singură dată. Dar fu rapid concediat: „Lasă, Crișan, lasă...” Și așa a fost întîia ședință.

Ce-aș mai putea spune în loc de concluzie, e că nu înțeleg de ce trebuie să existe două cenacluri studențești așa cum sînt, cînd ar putea fi numai unul singur și foarte bun. Din cîte știu eu, la „Hyperion” există niște critici valoroși (minus emfaza), pe cînd la „Pavel Dan” niște poeți valoroși (Mircea Bîrsilă și ceilalți evidențiați de el într-o notă incompletă și de un subiectivism nedecantat despre cenaclul de pe lângă Casa de cultură a studenților). Criticii ar fi foarte de folos poezilor, iar poezii foarte de folos criticilor. Și n-ar fi rău nici dacă distinsul mentor al „Hyperionului” ar mai da și pe la „Pavel Dan”, să dea oarecari lecții de literatură unor politehniști din clasa I de ortografie. N-ar fi rău. Asta ar însemna însă să se dezumfle nițel balonul acela gri. Dar, uite, în loc de această înțeleaptă întîmplare se petrece tocmai contrariul. „Hyperion” aruncă tot mai mult lest, plutînd în sfere tot mai înalte, încît de pe pămînt nu se mai vede deloc, riscînd ca în curînd să se uite, să se ignore complet existența lui.

MARCEL SAMINȚA

BLITZ

După muncă un buchet
de flori e binevenit!

Foto: C. DUMA

REPORTAJ—TIMIȘOARA '77

Pe o ramură a sufletului lor cîntă o privighetoare

Liceul real-umanist nr. 1. Coridoare cu mireasmă de flori, de brad și de tinerețe. Uși împodobite cu ghirlande, febrilitatea ultimelor pregătiri, atmosferă de sărbătoare. Toate acestea în cinstea unei zile de neuitat prin farmecul ei. O zi care nu se va uita niciodată, aflată între amurg și un alt răsărit, o zi în care înfloresc nostalgia și privirea spre soare, mai curajoasă și mai limpede.

Murmură un cîntec în inimi și fețele tuturor sînt luminate de zîmbet.

Fete cu coroanțe pe creștet, îmbrăcate în bluze albe, pătate cu o panglică singerie, băieți în costume închise, profesori parcă spunînd: „Le-am dat aripi. Acum se pregătesc să zboare. Și fiecare promoție pleacă ducînd cu ea cite-o pîrtică din sufletul nostru”.

Retrasă într-o margine, o femeie de serviciu își șterge pe furis o lacrimă.

La început auzit îndepărtat, apoi din ce în ce mai aproape, cîntecul „Gaudeamus” umple liceul cu emoție albă.

Trecînd din clasă în clasă printre șiruri de bănci, prin biroul directorului și oprîți în cele din urmă în sala profesorală, rînduri, rînduri de tineri, ne privesc cald și ne dăruiesc cite-o floare. Tovarășele profesoare Rogescu, Iurciuc. Nicoară și toate celelalte cadre didactice își intimpină elevii din ultimul an cu emoție.

După festivitatea de rămas bun, reușese să vorbesc cu unul dintre viitorii absolvenți:

— Dargă Adrian Simo, am aflat că ai terminat acest ultim an de liceu cu o medie peste 9, că ai participat la olimpiada de fizică, unde de altfel ai luat și premii, și că, în general, faci o impresie bună prin seriozitatea cu care înveți. Acum te afli din nou la o răscruce de drumuri. Veți alege calea care duce la Facultatea de fizică. Spune-mi ce înseamnă această zi pentru tine?

— Imi dau seama că dacă atunci cînd eram în ultimii ani doream foarte mult să termin liceul, acum, cînd acest lucru s-a sfîrșit, mă încercă un sentiment de regret.

— Cum îți închipui viața de student?

— Cînd voi fi la facultate, modul de organizare al vieții mi se va schimba. Ca de altfel și optica de a privi lucrurile. Răspunderea față de ceea ce voi face va deveni considerabil mai mare. De fapt, totul depinde numai și numai de mine, de munca mea.

— Cum privești problema repartiției?

— Este destul de dificil să știu ce va fi peste cinci ani. În orice caz, sînt hotărît să mă duc acolo unde o vor cere nevoile economiei naționale.

— Pasiunii?

— În afara fizicii, muzica și pictura.

— Dacă ai face o comparație între profesorii de la liceu și cei de la facultate, ce-ai avea de spus?

— Profesorii de liceu se ocupă și de materie dar mai mult de elevi. Cei de la facultate au în față oameni deja formați și deci sînt preocupați mai mult de ceea ce predau.

— Să continuăm paralela facultate-liceu vorbind de data aceasta despre colegialitate.

— Din nefericire grupele de studenți nu sînt tot atît de bine sudate ca și clasele de elevi. Aceasta pentru că în facultate foarte mulți sînt, sau devin egoiști. Dar, vreau să cred că nu este vorba despre un fenomen manifestat la toți.

— Dragă Adrian, îți mulțumesc pentru cele spuse și îți doresc mult succes în activitatea ta viitoare.

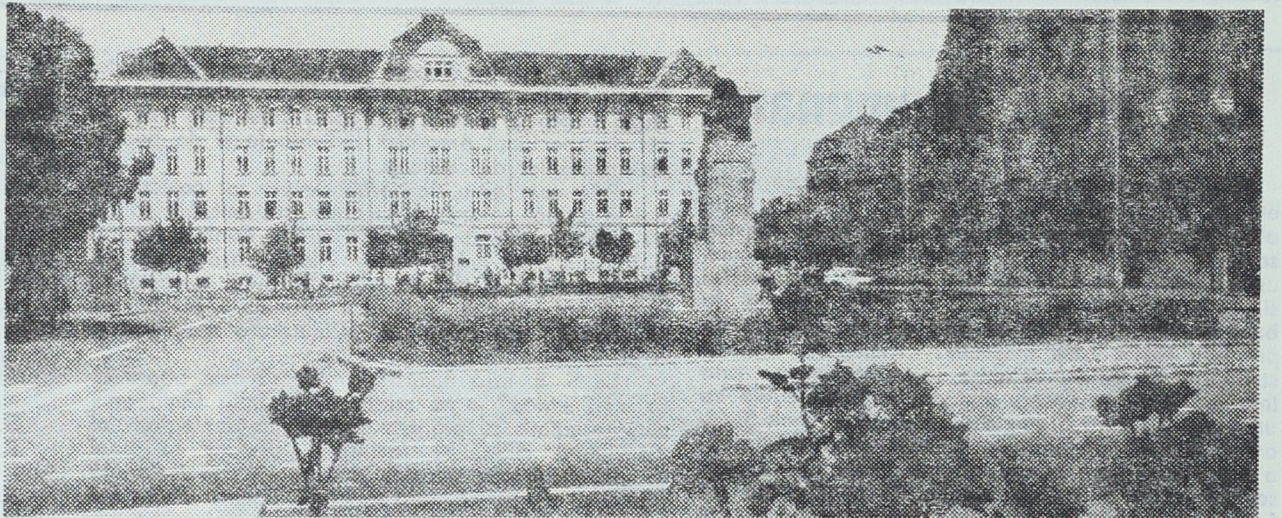
Am vrut să discut și cu Adrian Muscă, recomandat de direcțiunea liceului pentru notele bune la învățătură ca și pentru activitatea avută de-a lungul celor patru ani de liceu. Grăbit, însă, mi-a spus doar că vrea să dea examen la arhitectură, că nu-i pare rău de terminarea școlii, ci de despărțirea de colegi. Cu Marius Lazăr a fost coleg de bancă aproape 12 ani — și că nutrește speranța că va reuși în viață.

Din modestie a omis faptul că este membru al cenaclului H.G. Wells și selecționat pentru Congresul de literatură științifico-fantastică de la Poznan.

Elevi printre care amintim pe Aida Ordean, Svetlana Barbulov, Ion Mărășescu, Felicia Trandafir, Adrian Micu, Simion Stănescu, Lucia Marcu și mulți alții, fac cinste liceului prin buna lor pregătire profesională și sîntem siguri că vor deveni oameni de nădejde ai societății noastre.

Pe o ramură a sufletului lor cîntă o privighetoare.

CATALIN ISMAN
Filologie, I

PULSUL ORAȘULUI

Tramvaiele, autobuzele și firobuzele supraaglomerate par niște ciocchini de struguri. Străzile poartă sub aripi, ca pe proprii lor pui, zeci de oameni, iar orașul e un furnicar inundat de dimineață. Soarele s-a ridicat în capul oaselor și privește buimăcit după noapte.

Coadă la cafeaua cea de toate zilele, lume în fața chioșcurilor de ziare pentru „Drapelul roșu” care, printre alte știri, anunță: „vreme răcoasă și în general frumoasă” Intru în localul Răcoritoare supranumit și Tarom. Discuții: „De la cît ai lucrat? — De la 7. — Păi e 7,30. — Calm băiatul! Am bilet de voie” sau „Mai ai cursuri? — Nu. Sînt în sesiune”. Se vede. Oameni și oameni. În toate localurile de alimentație publică binecunoscutul afiș: „Nu servim băuturi alcoolice pînă la ora 10”. În schimb pe b-dul Republicii se servesc mititei în corn. Chioșcul e și el mititel dar singurel. Deci grozav de n-are pereche. ● Pe b-dul Leontin Sălăjan citeva camioane transportă silabe de lumină ● Luminate de amintiri, citeva țigări și-au așezat vorba în parcul din spatele Catedralei și invocînd diavolul Ban, vor să ne ghicească viitorul ● Nu pot ghici însă că unii elevi plictisiți de școală așteaptă prima reprezentare la „Capitol” a filmului „Așii înălțimilor”.

● Cei care au lucrat în tura de noapte își umplu gențile cu dimineață răcoasă și se duc să-și întimpine somnul. Fabricile, uzinele și celelalte întreprinderi însă nu rămîn singure. În ele muncitorii plămădesc utilul. ● Gîndindu-mă la ei mă gîndesc și la studenții care începînd de astăzi, au intrat în practică. Unii au plecat în cercetare sociologică, conduși de tovarășul Benkő Tiberiu, unii la folclor conduși de tovarășul Manolescu, iar alții au rămas s-o facă la facultate. ● Practica scuturării covoarelor de către femeile de serviciu, pe acoperișul etajului II al Universității, nu este însă cea mai nimerită ● Lăudabilă inițiativa găzduirii în holul Universității a unei expoziții închinată Centenarului Independenței.

● Oameni în fabrici, oameni în creșe, grădinițe, școli, facultăți, oameni pe străzi, oameni în magazine, oameni în localuri, oameni în apartamente, oameni în mașini, oameni în cinematografe, întregul oraș are muguri și flori de oameni. Întregul oraș e aliniat de soare. ● Mă plimb pe b-dul 6 Martie Intru în cafè-barul din preajma Rotiseriei, îmi cumpăr o cafea și-mi notez un anunț scris cit se poate de „corect”: „Este interzis staționarea în unitate după ora închiderii”. Remarcînd bloc-notesul meu, o femeie angajată în cadrul acelei unități șterge în grabă masa la care eram, plină cu coji de alune americane. La plecare remarc că în local au rămas doar doi consumatori unde or fi dispărut ceilalți.

● Pe același bulevard chioșcurile unde se vinde loz în plic, au perdelele trase. Probabil pentru aranjarea vitrinei. ● Parcurile orașului sînt încărcate cu trandafiri și de sub frunze vișinii ies izvoare de soare. Pe o bancă, lângă o tufă de flori albe, se așează o fată. Care e floarea? ● Timpul trece în zbor de cocori. ● Elevii anului patru, bucuroși de terminarea liceului, sînt pretutindeni. la „Flora”, la „Violeta”, la „Continental”, la „Trandafirul” și alte localuri Știu ei ce știu. ● Alții din clase mai mici, stau cite șase la o masă de metal pe terasa cofetăriei Bastion și joacă „Chibritul”. Dacă se simt ca la ei acasă. ● Tot acolo, din lipsa coșurilor de gunoi, mucuri de țigări strivite pe jos, hirtii pe mese goale..., ce mai: peisaj suprarealist! ● Iar în vecinătatea Bibliotecii municipale, expoziția „Contribuția pompierilor la lupta pentru independența națională”. ● Deși n-am ceas, îmi dau seama că e trecut de 16,45 Bărbați cu sau fără soții, cu sau fără iubite, se plimbă pe stradă ascultînd meciurile la radio-portativ. Cîte goluri la unii... ● În parcul „Central”, patru perechi de îndrăgostiți se sărutau central pe gură. ● Pe malul Begăi unii și-au scos cîinii la plimbare, la clinica de obstetrică și ginecologie o femeie trebuie să nască, în barul „Central” o alta bine fardată și cu ochi lunguroși,soarbe, dintr-un Cinzano, iar elevi de la M.I.U. îmbrăcați în uniforme fumează gînditori pe băncile din parcul de vis-à-vis cu clădirea școlii în timp ce

la Bastion este ultima zi a „Expoziției republicane de arte plastice a pionierilor și elevilor”. Tot acolo o altă expoziție: „Canis”, Fotocolor. Posesorii de cîini din blocul de pe b-dul Republicii nr. 10 sînt rugați să o viziteze pentru stabilirea rasei odraslelor adoptive. ● La cafe-barul „Aroma” pe strada 9 Mai este o aromă de... cetățean turmentat: un individ bine... făcut, șaten, cu mustață și ochi căprui spre roșu, cu un pahar de băutură în mînă, se adresează unui cunoscut: „Bea mă... mama mății de excroc”. Ce subtilitate în vocabular! ● Meciurile s-au terminat. Mi-am dat seama de asta cînd am intrat în barul de zi „Continental” unde la radio se dădeau rezultatele finale. ● Omul diferă de la unul la altul. Timp de două ore, unii au preferat să asculte meciurile, alții să citească o carte, alții să viziteze expoziția de șah fie că urmăresc partidele rundei a V-a a turneului Internațional masculin, ce se desfășoară la sala „Modex”, fie că se duc la centrul „Medicina” unde continuă întrecerile dincadrul campionatului republican individual de șah pentru junioare și juniori. ● E vremea cînd înnugurește seara. Cîntecul se întoarce în pășări, cerul se strînge în amurg, iar zăpada zilei începe a se topi pe apa Begăi. Soarele picotește de somn și mie mi-e dor de cîntecul Mioriței, Balade vesele și triste.

● „Balade vesele și triste”, 40 de ani de la moartea lui Topirceanu, evocare la Casa de cultură a studenților. ● Pe stradă doar femeile frumoase mai întrezăresc destrămarea soarelui. ● Și-au terminat emisiunea Universitaria și studenții de la Radio-student iar la Radio-Timișoara se transmite emisiunea „Acorduri la Cîntarea României”. ● Expoziția „Agricultura în S.U.A.” din sala de sport de lângă terasa „Continental” s-a închis. ● În timp ce la Opera de stat începe spectacolul „Bărbierul din Sevilla”, muzica pop din discotecă descojește pereții. ● Rămîn totuși „spațiu și lumină” create de Constantin Lucaei la Galeria de artă de pe b-dul 30 Decembrie, rămîne și un ciocchin de oameni în Piața Operei, loc numit și — „la porumbel” — unde se discută aprins Frintură dintr-o conversație: „...La Poli nu le iese paciența dom'le, asta e!”. ● Stadionul din Parcul Rozelor, neîngrijit de foarte mult timp, arată ca o floare, ofilită. ● Să nu mai vorbim de curtea din spatele blocului Daliei nr. 8 cu paturi de fier ruginite, grămezi de nisip, geamuri sparte și un afiș pe un gard de lemn care avertizează — inutil — asupra curățeniei Pare un bloc din timpul războiului. La etajele lui nu locuiește nimeni, doar vîntul. Spațiul verde al trotuarului aceleiași străzi arată la fel de trist, la fel de neîngrijit: iarba netunsă, cărări montane, praf... Unde sînt florile? ● Poate că ar fi totuși mai bine să ne întrebăm: pînă cînd? ● Elevii din ultimul an sînt bolnavi după banchet și s-au hotărît să se îmbete pentru prima dată în viața lor cu citronadă. ● Se bea bere la restaurantul „Cina”, liniștea picură pe străzi, la televizor microbiștii și nu numai ei, urmăresc finala Cupei campionilor europeni Borussia — Liverpool ● Tramvaiele taie orașul în felii de pepene, iar noaptea, copilă cu pielea măsline, le mîncă pofcioasă.

A început să ningă cu tăcere. Florile somnului și-au deschis bobocii cu mireasmă de salcie. Pe străzi sau pe case, răzleți, porumbel de lumină, din cînd în cînd o mașină calcă o tăcere prelungă și oamenii nopții mătură strada cu ploii.

Copiii visează cai albi, parcurile dorm cu capul sub aripă, întregul oraș se scufundă în ape de curcubeu. Rămîne doar licărirea de luceafăr a murmurului muncii. ● De la Miliția municipiului Timișoara aflăm că astăzi, miercuri, 25 mai, a avut loc un accident de circulație: la ora 20,30 pe linia de tramvai 2, 6, 8, vatmanul Balabasiuc a produs un accident grav. Victimele erau Augustin Petran în vîrstă de 62 de ani și Petrișor Radu Petran în vîrstă de doi ani. Au fost surprinși în timp ce voiau să treacă linia de tramvai.

Un localnic mi-a spus: „Să cînti orașul acesta, să cînti Timișoara”. Iar eu o cînt. O arăt tuturor așa cum este ea. Timișoara nu este un oraș, ci o grădină. O grădină cu mireasmă de brad, cu panseluțe, cu flori de păpădie, cu flori de tei, cu flori de trandafiri, cu flori oameni. Iar noi am iubit întotdeauna florile și viața și munca.

CATALIN ISMAN. filo I

SESIUNEA...

... ca o încununare

Sfârșit de an universitar : muncă, examene, note, emoții, transpirație, nopți mai mult sau mai puțin albe, gânduri, gânduri despre viitor. Și toate acestea se înmănunchează într-un cuvânt electrizant, sesiune, un cuvânt magic care se pierde totdeauna printre silabele vacanței, pronunțate cu atita ardoare pe buze nostalgice și ochi ce văd dincolo, dincolo de piscurile înalte care înseamnă examenele. Unii se strecoară pe poteci dinainte știute, nesigure, prin trecători care se vreau comode, mulțumindu-se cu un index pe care 5 sau 6 nu înseamnă decit 5x6, adică o lună de sesiune. Ceilalți, mai îndrăzneți, o iau pieptis spre piscuri, sfidind înălțimile cu care se obișnuiesc destul de repede. Și apoi e atât de frumos să privești în ochi, cu mindria realizării magul care te așteaptă sus, în vîrf și buzele sale și se par atât de stupefiante cînd spun : „foarte bine, 10”. Citeodată, intimidat, plutind între contrastante stări de spirit și scapă un : „mulțumesc, tovarășe profesor”. Și mulțumirea aceasta ție-adresată și ție, mulțumirea ca o încununare a muncii !

Dar păreriile despre sesiune sînt tare împărțite. Studentul are o adevărată filozofie a sesiunii, care ajunge de la recunoașterea ei ca o necesitate pînă la negarea completă, iar metodele de deducție dintre cele mai diverse folosesc pînă și reducerea la absurd.

Definiții, păreri, cugetări :

„Sesiunea este un coșmar care vine și trece. Aceasta înseamnă muncă laborioasă care-ți cere zile și nopți, dar mai ales o bună pregătire anterioară” (Nicoleta Curta, I, Mecanică). „Este perioada cu cei mai mulți spini și cei mai mulți trandafiri, perioada în care concentrația de emoții e maximă” (Ligia Juga, II, Medicină). „Sesiunea este un mod de a te pregăti intens, de a-ți arăta adevărata capacitate” (Viorica Mac, II, Construcții). „Pentru mine, sesiunea nu înseamnă altceva decit muncă” (Adrian Kovatu, II, Electro).

Într-adevăr, am descoperit cu bucurie că majoritatea studenților abordează foarte serios sesiunea. Fiecare se gîndește la greutățile și plăcerile ei, la împlinirea faptică a unei munci care se adunase în potențial. Pregătirea sesiunii însă începe din primele zile ale fiecărui an. Angajarea în lupta cu suprasolicitățile, cu aglomerările de materie predată, reprezintă voința fiecărui dintre noi de a se pregăti ritmic, de a fi gata să-și însușească cunoștințele în mod temeinic.

Greutățile pe care le întîmpinăm sînt diverse și au un caracter subiectiv. Verificările pe parcurs, examenele parțiale, lucrările de casă, proiectele reprezintă de multe ori solicitări în plus care, în cele din urmă, produc perturbații în pregătirea ritmică a studenților : „Verificările pe parcurs la care se dă o lucrare finală reprezintă un examen în plus” — este părerea celor mai mulți dintre interlocutorii mei (Adrian Kovatu, Nicoleta Curta, Victoria Feneșan, Claudiu Cîmpeanu). În legătură cu examenele parțiale însă, păreriile sînt foarte împărțite ; pentru unii aceste parțiale sînt o necesitate, pentru alții sînt inutile și, în sfîrșit, alții nu le cunosc încă :

„Parțialul este o poartă de scăpare pentru examenele din vară” (Rodica Ostafciuc, I Fizică). „Parțialele impart materiile pe niște hopuri pe care le putem sări mult mai ușor” (Maria Pecovana, I Mecanică). Anul II Ș. E., secția Finanțe-contabilitate, n-a considerat necesar vreun examen parțial iar Ligia Juga, anul II Medicină generală, ne spune că ar fi mult mai ușor dacă s-ar acorda aceste examene parțiale.

Așadar, pentru fiecare institut, fiecare facultate, fiecare secție, pentru fiecare colectiv, pregătirea sesiunii îmbracă specificul propriu care este influențat de specificul pregătirii individuale și de poziția colectivităților de studenți.

„Este cam greu de vorbit despre un colectiv la noi în grupă, pentru că nu prea este unit. Un colectiv unit stimulează realmente o mai bună pregătire a sesiunii”, ne mărturisește Maria Lazăr, anul II Electrotehnică, și trebuie să consemnăm aceasta cu regret. Un colectiv adevărat permite o colaborare fructuoasă între colegi, o intrajutorare reciprocă și o posibilitate de autoverificare.

„La Ș. E. însă această problemă este abordată în mod serios” — ne relatează Claudiu Cîmpeanu, vicepreședinte cu problemele politico-ideologice al Consiliului A.S.C. al facultății, student în anul II. „În facultatea noastră activitatea profesională primează pentru că, fără îndoială, fiecare dintre noi își pune în acest sens niște probleme majore pe care vrea să le rezolve. Pregătirea profesională este o problemă de permanență care se pune cu acuitate mai ales în anumite perioade și — asta e în firea studentului — să se pună la punct în preajma sesiunii cu anumite probleme legate de pregătirea sa. Consiliul facultății a luat în acest sens o serie de măsuri care să faciliteze și să stimuleze o temeinică pregătire a sesiunii”.

Așadar, peste tot, efervescentă, pregătire, muncă. Peste tot apar și dispar carențe, se încearcă ceva mai bun, și se simte peste tot că sesiunea este foarte aproape.

Am descoperit, peste tot, sisteme cit mai noi și mai ingenioase de notare și verificare, modalități de a aborda munca cit mai divers și (cu bucurie) cit mai eficace, am ascultat păreri pro și contra sesiunii, am găsit carențe și rezultate frumoase, într-un cuvînt — am redescoperit sesiunea și-o vom redescoperi în fiecare an altfel, mereu ca pe ceva nou, ceva care, dincolo de toate, înseamnă o încununare.

RADU MATEI TODORAN

... în flux continuu

Într-adevăr „sesiune în flux continuu” la Agronomie ; spun astfel deoarece din 1 aprilie pînă în 28 iunie, sînt studenți, în permanență, în sesiune iar la Facultatea de zootehnie și medicină veterinară pînă în 3 august.

În prezent au terminat sesiunea anii I, III și IV. Anul IV se găsește în excursia de studii, iar anii I și III sînt în practică. Anul II mai are „de scăpat” de ultimele examene ale sesiunii.

Detaliat, situația sesiunii de la Facultatea de agronomie se prezintă cam în felul următor : anul I a terminat sesiunea de o lună de zile, an din 180 de studenți, de la care ne așteptam la rezultate mai bune, dar nici jumătate nu au reușit să promoveze toate examenele, deși studenților agronomi le este pusă la îndemînă o gamă largă de posibilități de a învăța, în sesiune și în timpul anului, cum sînt noua bibliotecă din Calea Aradului, una dintre cele mai moderne de acest fel din țară, dotată cu o sală de 196 locuri, sală de lectură pentru cadrele didactice cu 21 de locuri, sală de lectură pentru științe sociale cu 12 locuri, sală pentru informare și documentare cu 4 locuri, o sală de lectură pentru periodice cu 18 locuri, o secție de litografie, club etc. Toate laboratoarele de specialitate au fost puse la dispoziția studenților, sălile de seminar, amfiteatrele dar situația nu a fost cea scontată.

La anul I, din 180 de studenți, 93 sînt restanțieri, dintre care amintesc pe A. Grosu, A. Sidor, H. Vlad,

M. Ciubrea, D. Ilin, studenți care sînt la celălalt capăt al pregătirii față de colegii lor : Traian Puc, Cornel Goruian, Liviu Buta, Gheorghe Bunta, care obțin rezultate bune în pregătirea lor. Nu mai putem spune că bobocii nu s-au acomodat cu studenția, dar... o să-i mai numărăm o dată la toamnă.

Cu totul altfel se prezintă situația sesiunii anilor III și IV. Ca studenți buni, din anul III, la învățatură și practică pot aminti pe : Alexandru Filipescu, Rudolph Rehak, Viorel Boancă, Tomel Marcu, C-tin Blăgan, dar nu și pe G. Lazăr și C. Vasile.

Intr-una din zilele de examen, la anul II, am așteptat cîțiva studenți care ieșeau de la examen.

R. — Nu te supăra. La ce ai avut examen ?

S. — La agrochimie.

R. — După starea în care te văd, se pare că ai luat o notă bună.

S. — Da, am luat nota 10.

R. — Spune-mi, te rog, citeva cuvinte în legătură cu pregătirea ta profesională și meseria pe care ți-ai ales-o.

S. Da. În legătură cu pregătirea profesională, ce pot spune, mi-a plăcut această meserie de agronom, de aceea am ales-o și îmi place oricînd și o îndrăgesc. Studenția, cea mai frumoasă etapă din viață, etapă după care porți în față numele frumosului cuvînt de inginer. Numai prin perseverență și proges poți trece de această etapă a vieții după care te numești inginer, te numești un specialist cu o pregătire superioară profesională și politică, care conduci, coordonezi, concepi și organizezi procesele de producție din ramura pe care ți-o alegi.

R. — Îți mulțumesc pentru dialog, și-ți doresc mult succes în pregătirea pentru viitor. Dacă vrei să-mi spui și numele tău.

S. — Mă numesc Ioan Cîncă anul II agronomie.

Am stat de vorbă cu un student bun, cu secretarul biroului A.S.C. al anului II agronomie. Între timp au mai ieșit doi studenți cu 10 și doi cu 9 de la examen. Este vorba de : Simion Mărincean, Ioan Iacobescu (36 de ani) Marcel Demian și Ioan Jurcă, studenți din grupa 190 a, grupă cu rezultate deosebite la examene, activități patriotice și practică.

Peste cîteva zile încetează „starea de sesiune” și la agronomie. Dorim cu toții, ca acest an, să se încheie cu un bilanț rodnic, din toate punctele de vedere : învățămînt, producție, cercetare, sub semnul exigențelor majore ce ne stau în față.

NICOLAE PATRUȚ

... o stare

S-au mai încercat moduri de abordare a subiectului : de jos în sus, invers, din cămin spre cantină, lateral, dinspre Centru spre Universitate (sens unic), etc, dar numai de către colegii noștri de la „zi”. De aceea, dintr-un pronunțat spirit de „echipă”, să-i lăsăm pe F.F.-iști să înceapă :

— „Salut, nu ne-am mai văzut din 15 iunie, de la începutul lecțiilor de pregătire, ce mai faci ?

— Bine-aș vrea, mulțumesc, numai că dorm în pare, am slăbit cu cîteva kilograme și-am primit de-acasă o „amenințare” care seamănă a divorț... Am expediat, în locul scrisorii, ciorna cu analiza literară a poeziei „Odeletă” (Minulescu) și cine știe ce-o mai fi crezînd nevastă-mea...”

Acum, că am găsit ce am căutat, (începutul), s-o luăm pe îndelete. Au fost zile fierbinți, par-

că se năruie, moleșeală mai și, chiar spre bine studentului, tricouri multilor „țin” de gît am insolație care urlete răzlețeau LIA — care e al Katharsys- fiind lăsată pînă Atmosferă, tă, ție neobișnuit morse (da-că-va-can-ță) se aripilor unor orizont înaintea

Mda, și-au ni coare, înțepătiles pe cei de cozați și dorm pînă cursurile sub braț în pariorile, tranziții drage de principala (sau măcar vîntura e în toi.

Pe limba la f

— „Ai luat co

— Știi, doze (no - logie sau zofio).

— Cum stal Bete la-vățate și, pînă pînă ajunge !

— Cum ții sepa reie !

Frumos ora frumoasă studentia !

În cămine, a sarp sanitar — se vîntura (de) etaje — stop (de) pînă seara ; apoi gaste cu greșeli de ordine încredere și nu valdă de pînă n-o poți opri curgă spre izvoare”.

Și ce mireasmă, lăudă proaspăt cosit și

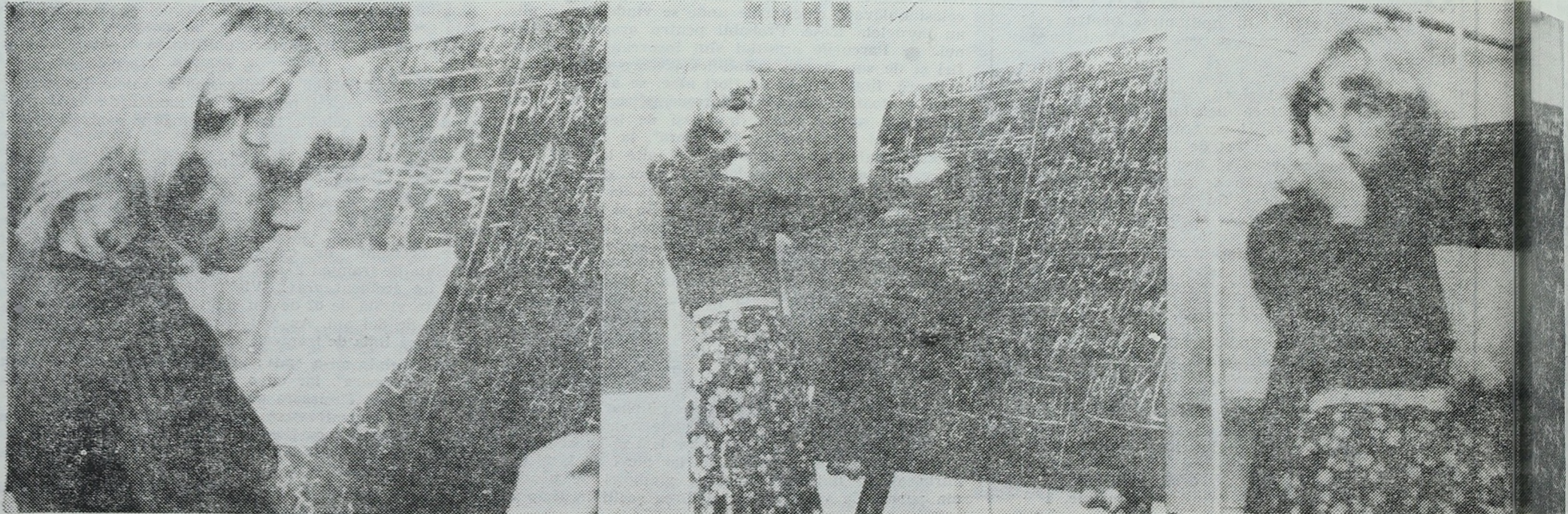
Uneori, zvoniri

— „Știl tu pînă au fost găsiți dorminca de lectură ; toti !

— Ei și ? Fie că sînt săptămîni nice un de metri de cămăș și proaspăt bărbierii (cu peze ?

— Am auzit cîteva amonitii depuse de studenților litografiate ; cîteva sînt epuiza !”

Ce e drept, se crează multe pe teme, note bune” sau cîntă „un-umque tandem abutitur” chiar și velle, probabil vor întrînți ale lumii. Oricum, de politică”, cele scrise pe altădată că au în lăsat toate cele bu... care dorește să... min C 444, de... stiu ni.

COLOCVIU CU ABSOLVENȚII

NE-AU FOST COLEGI ȘI :

SILVIU POPEȚI: absolvent T.C.M., șeful Comisiei de presă a Consiliului U.A.S.C. din C.U. Timișoara. A primit „Diploma de onoare” a C.C. al U.T.C. (1972) și „Diploma de onoare” a Consiliului U.A.S.C. din C.U.

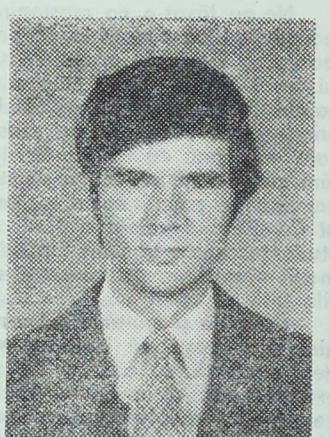
PETRE ȘTEOLEA: absolvent Îmbunătățiri funciare, vicepreședinte cu probleme profesionale al Consiliului A.S.C. de la Facultatea de construcții, reprezentantul studenților facultății, în senatul I.P.T.

IOAN NIȚU: absolvent Electroenergetică, șeful Comisiei sport a Consiliului U.A.S.C. din C.U. Timișoara. A primit „Diploma de onoare a Consiliului U.A.S.C. din C.U.

MIHAELA MUREȘAN: absolventă stomatologie, președinta Consiliului A.S.C. pe Facultatea de stomatologie a Institutului de medicină.

GLIGOR CIORȚEA: absolvent Agronomie, președintele Consiliului A.S.C. de la Facultatea de agronomie din cadrul Institutului agronomic.

Până mai ieri studenți, astăzi ingineri, medici, specialiști, gata să o pornească pe drumul spinos al producției, drum mereu ascendent și plin de satisfacții. Pasul pe care îl fac, de la viața de student la cea de specialist, este mic în timp, dar imens în ceea ce privește saltul calitativ realizat. Noua calitate incumbă multe responsabilități. Va reuși el să restituie societății investițiile făcute pentru pregătirea lui?

Viața va da un răspuns sigur. Răspuns care va vorbi despre un om activ, despre un cercetător atent și profund, despre un adevărat conducător al unui colectiv.

La acest moment de răscruce, am notat cu o parte din răspunsurile lor, la următoarele întrebări:

Ce-ți rămâne din cei 5 ani de studenție? Cum își lasă amprenta munca de asociație asupra formării, ca om, a specialistului? Ce ai învățat în studenție? Sinteți pregătiți să faceți față producției? Ce așteptați de la reparția? Ce ar vrea să transmită absolventul celor care duc mai departe ștafeta studenției?

BILANȚUL CELOR 5 ANI SE FACE LA CONFRUNTAREA CU PRODUCȚIA

SILVIU POPEȚI: Ce-ți rămâne din studenție nu poate încăpea într-o frază sau mai multe. Amintirile studenției nu pot fi traduse în cuvinte nu poți reduce ceea ce au însemnat bucuriile și tristețile a 5 ani în câteva cuvinte. Numai cine a trecut prin anii de studenție înțelege ce înseamnă a fi student.

PETRE ȘTEOLEA: Îți rămâne încrederea în colegi, sentimentul că formezi un colectiv, o generație, care va avea un cuvânt greu de spus, un cuvânt derivând din buna pregătire profesională.

IOAN NIȚU: Îți dai seama de ce ți-a rămas din cei 5 ani de facultate la confruntarea cu producția. Acum e prea devreme ca să ai amintiri. Ești prea puțin rupt de universul studenției ca să poți realiza ce a avut ea mai frumos.

MIHAELA MUREȘAN: Plec cu regretul părăsirii unui colectiv, al unor prieteni, al unor dascăli. Pe unii dintre ei nu i-am acceptat. Dar tocmai neacceptându-i am învățat ceva: cum nu trebuie să te porți cu oamenii.

GLIGOR CIORȚEA: Din studenție pleci cu convingerea că e nevoie de tine, că anii studenției nu au fost petrecuți în van, că omul și specialistul trebuie să fie aceeași persoană la posibilitățile lui maxime.

A. S. C. CURSUL „MUNCA CU OAMENII”

GLIGOR CIORȚEA: Asociația se constituie ca o avanpremieră a muncii de conducere și organizare pe care o vei practica-o la absolvire. Lucrezi cu oamenii, le cunoști problemele. Te identificezi cu ei, îi înțelegi, transformi în fapte — se poate — dar mai ales crezi în oameni.

SILVIU POPEȚI: A face muncă de asociație înseamnă a fi conștient de responsabilitatea pe care ți-o asumi față de propria ta conștiință, față de colegii tăi de studiu. Indiferent de domeniul în care lucrezi, câștigi, acumulezi, mai mult sau mai puțin, o serie de calități: responsabilitate, eficiență, conștiinciozitate, „arta” de a munci cu oamenii.

MIHAELA MUREȘAN: Chiar dacă asociația pare unora doar o experiență în birocrație, ea se constituie ca un prim contact cu oamenii, îți dă sentimentul că la locul tău ai rolul și importanța ta față de care trebuie să răspunzi printr-o muncă exigentă.

PETRE ȘTEOLEA: Asociația este o experiență în plus, acel curs pe care l-aș numi în mod simbolic „Munca cu oamenii”.

IOAN NIȚU: Munca de asociație nu se poate separa de cea din sala de curs sau seminar. Tre-

buie să participi din plin la ele, nu numai fizic dar și sufletește, ca să simți asta și să nu o uiți niciodată.

CIND TEORIA DEVINE PALPABILĂ :

PETRE ȘTEOLEA: Studenția te face să nu-ți pierzi încrederea în meseria pe care la început n-o cunoșteai, te învață cum să lucrezi. E meritul marilor profesori.

SILVIU POPEȚI: Cert este că îți formezi deprinderea sistematică și ordonată de a munci și nu oricum ci cu eficiență.

IOAN NIȚU: În primă instanță înveți niște chestiuni teoretice. Dar a înțelege multe din fenomene înseamnă a căuta, a cerceta. Și asta se face prin practica productivă, prin acea formă nouă și eficientă. A.C.P.-ul.

GLIGOR CIORȚEA: Am învățat că a fi agronom înseamnă a fi, în același timp, biolog, tehnician și economist, că pregătirea ta trebuie făcută privind spre viitor, viitor care pentru noi agronomii înseamnă asigurarea cu hrană a populației, în condițiile unei explozii demografice fără precedent.

PRODUCȚIA E CEL MAI GREU EXAMEN ȘI E PERMANENT :

PETRE ȘTEOLEA: Viața îți oferă, zi de zi, probleme tot mai complexe. E firesc ca producția să pună în fața specialistului acele noutăți care îi verifică capacitatea lui de specialist. Și pentru a face față trebuie să continui să fii receptiv la nou, așa cum ai învățat în facultate. Producția e un examen permanent, un examen greu la care nu se admit restanțe.

SILVIU POPEȚI: La locul tău de muncă dintre toate cunoștințele tale trebuie alese cele bune și folositoare. Ești un „om între oameni” dar un specialist. Și încrederea colectivului se poate câștiga doar muncind, o muncă, nu pentru tine ci pentru cei din jurul tău. Conștiința acestui fapt ai dobândit-o în orele de practică și proiecte, din ateliere, de la orele de muncă patriotică, de la munca de cercetare. Cei 5 ani de facultate te pregătesc pentru cei de producție, realizându-ți conștiința de OM, element fără de care nu vei avea tăria să înfrunți orice problemă complicată pe care viața ți-o pune în față.

MIHAELA MUREȘAN: Visele mele de producție se leagă de munca cu oamenii într-un cabinet în care trebuie să se intre cu încredere, cu sentimentul că medicul este afectiv părtaș la durerea celui din fața lui și că va face totul ca să alinte durerea. Încrederea — iată un lucru pe care tre-

buie să îl ai atunci când pornești la muncă cu oamenii. Încrederea în ei, încrederea în tine. În ultima instanță încrederea reciprocă, pe care aș vrea s-o întîlnesc la locul meu de muncă.

IOAN NIȚU: Aș răspunde, lăsând la o parte neprevăzutul: DA! Un DA bazat pe încrederea în oameni, un DA care înseamnă prețuirea muncii dascălilor mei.

AȘ VREA CA LOCUL MEU DE MUNCA SĂ FIE UN COLECTIV :

PETRE ȘTEOLEA: Mi-am format aici unde este tradiție. Hunedoara, plaiul natal, este încă la început, în domeniul meu de activitate. Un prilej de a învăța multe din mers, sentimentul de a face ceva, realmente, nou.

GLIGOR CIORȚEA: Regiunea din jurul Sibiuului mă așteaptă. Sint sigur însă că oriunde voi fi același. Totul depinde de oameni.

SILVIU POPEȚI: Ce pot să-mi doresc decât să fie orașul studenției mele.

MIHAELA MUREȘAN: Mi-aș dori un cabinet unde să-mi fac treaba mea așa cum am învățat, pe răspunderea și priceperea mea.

IOAN NIȚU: Mi-ar face plăcere să mă reîntorc pe meleagurile natale, acolo la... Timișoara, unde locul meu de muncă să fie un colectiv.

NOTAȚI : STUDENȚIA ESTE UN VIS TRAIT CU MINEA TREAZĂ

PETRE ȘTEOLEA: Studenția implică o muncă susținută. Adevăratul specialist are un cult al muncii. Și munca înseamnă și sacrificii. A avea puterea să le faci înseamnă a-ți dovedi că ești mai puternic, mai capabil.

IOAN NIȚU: Studenția este o perioadă frumoasă a vieții. A o trăi la cotele ei maxime înseamnă nu doar multe satisfacții ci și sentimentul că lași ceva în urmă.

MIHAELA MUREȘAN: Faceți ca să aveți amintiri din vremea studenției. Sint poate cele mai plăcute.

GLIGOR CIORȚEA: Încercați experiența vieții de asociație. E o experiență a vieții, o primă experiență, care vă va fi de mare folos.

SILVIU POPEȚI: Studenția e un vis trăit cu mintea trează, lucidă. Un vis fiindcă îți oferă împlinirea tuturor dorințelor, un vis pe care ți-l făurești conștient, printr-o muncă susținută. Nu uitați că sinteți studenți!

care o reprezentăm cu toții și care trebuie să fie la înălțimea încrederii ce i se acordă de către partidul și statul nostru.

Studenția înseamnă, în ultimă instanță, un act de progres, un pas mereu înainte pe calea făuririi unei societăți a progresului și civilizației.

Grupaj realizat de GHEORGHE CRISAN

Frinturi de gânduri în prag de maturitate, cuvinte care ascund experiența a cinci ani de facultate trăiți la cotele cele mai înalte. Gânduri ale unor tineri ai zilelor noastre de acum încorați în munca pentru care s-au pregătit, gata să demonstreze că studenția este parte integrantă din marile fronturi ale muncii socialiste. Profilul unor tineri, profilul unei generații caracterizată printr-o profundă și matură gândire politică, o generație pe

Universitas

Moștenirea noastră

Ne-au lăsat-o ca moștenire aceia, care în timpul studenției au socotit activitatea socială ca o datorie de onoare, aceia care ne-au dovedit prin faptele lor că realitatea vieții din orașul nostru studențesc nu e ruptă de prezentul dinamic al Timișoarei, aceia pentru care a fi student a însemnat, în primul rînd, participare angajată la rezolvarea problemelor comune. Avem o moștenire... Aceste cuvinte exprimă poate cel mai bine sensul și conținutul acelei constituiri de acum doi ani, la care împreună cu reprezentanții redacției ziarului „Szabad Szó” am hotărît să reedităm pagina „Diakzó”, apărută pentru prima dată între anii 1968-1970. Și astfel am luat pe umerii noștri moștenirea. De atunci cotidianul în limba maghiară, organ al Comitetului județean Timiș al P.C.R., oferă lună de lună cititorilor, un supliment studențesc care în scurt timp de la reparație a devenit o legătură durabilă între oamenii muncii de pe aceste meleaguri și tineretul studios venit aici din toate colțurile țării.

Cu grijă și multă dăruire ne-am străduit și ne străduim, în coloanele acestei pagini studențești, să insuflăm și altora ideea că intelectualitatea noastră de miine, deci studenții de azi, nu se caracterizează prin părul lung sau costumația adesea extravagantă ci în primul rînd prin asumarea unei răspunderi amplificate în ceea ce privește problemele noastre proprii, situându-se în același timp pe poziții partinice creatoare, contribuind la realizarea nobilei țel al afirmării noastre socialiste.

Avem o moștenire fermă. Mulți dintre acei care au făcut parte din rîndurile noastre înaintea memorabilei întîlniri de acum doi ani, au terminat facultatea și-au ocupat locurile în fabrici, uzine, laboratoare, la catedre. Credem că dacă își vor îndeplini și acolo cu cinste sarcinile, acest lucru se datorează într-un fel și paginii „Diakzó”, care, în străduința sa de-a educa oamenii, nu a acționat numai asupra cititorilor săi, ci în primul rînd asupra colaboratorilor, asupra acelor care au dovedit o sensibilitate mărită față de problemele vieții.

„Societatea pe care noi o edificăm este o societate a muncii”, — sublinia tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU în cuvîntarea rostită la deschiderea acestui an universitar, „în care fiecare cetățean trebuie să participe activ în domeniul pentru care s-a pregătit la opera generală a poporului, în același timp societatea noastră cere un om cu un orizont tot mai larg, cu o privire cutezătoare, în stare să promoveze noul cu hotărîre în activitatea generală, consacrată progresului, prosperității”. Avem o moștenire care în acest sens nu e doar o posibilitate pentru noi, ci o datorie în primul rînd.

KOVACS ISTVAN, electro. III

Se naște o tradiție...

Este un proverb în limba maghiară; dacă l-am traduce, ar veni cam așa: între multe moașe se pierde copilul. În cazul nostru, tocmai invers s-a întîmplat: „copilul” s-a născut.

Sinceri sîm fim, și noi am fost emoționați. Cu cîteva săptămîni în urmă, răsuna doar cîteva idei îndrăznețe la ședința cenaclului Latohatar (Orizont): să formăm un grup de dansuri populare, să organizăm un concurs „Cine știe cîștigă”, să dea spectacol folkistii etc. Dar, din fericire, am tratat și noi aceste idei, ca și mama pe copilul ei: le-am purtat, le-am dat naștere.

Studenții de naționalitate maghiară al centrului universitar Timișoara au prezentat un spectacol care a umplut o seară întreagă. Au participat membrii ce-

naclului Latohatar și ai grupului de teatru Thalia, precum și colaboratorii Studioului M și ai paginii Diakso (Cuvînt studențesc). Majoritatea celor care au jucat, au apărut pentru prima oară pe scenă, în fața publicului; și nici organizarea acestui spectacol nu era prea ușoară. Săptămîni de zile ne-au frămîntat pe toți probleme, care se păreau că sînt de nerezolvat: cine va face muzica pentru grupul de dansuri populare, se acomodează oare „actorii” la atît de puține repetiții, cîte am avut, etc., etc.

Devotamentul, dorința de a face ceva, însuflețirea au dus în final la succes.

Satisfăcînd publicul, ne-am încurajat și pe noi. De aceea, să încheiem iarăși cu o nouă afirmație îndrăzneță: credem că și urmașii noștri, care vor prelua ștafeta, vor putea să creadă în aptitudinile lor și ale colegilor lor, și vor ști să lucreze pentru o cauză comună.

Sperăm că această seară de martie va deveni tradiție în acest oraș, în care petrecem cei mai frumoși ani ai tineretii noastre.

KOVACS ISTVAN
Traducere — VARGA FERENC

Cum să-nvățăm?

„De ce să învețe studentul?” — citesc în ziarul de perete al căminului. Articolul e semnat de un cadru didactic. El citește cu interes pentru că problema este și a mea (și nu numai a mea) Articolul e un șirag de idei: „personalitatea studentului se formează abia la facultate”; „voința și pasiunea sînt indispensabile studiului”; „studiul nu trebuie să vizeze examenul ci o temeinică pregătire profesională”. „cunoștințele tehnice se învechesc la 10-15 ani”, „avem nevoie de un larg orizont de cultură generală tehnică”. Articolul se încheie cu afirmația: „nu pot să discut și cum să învețe studentul”, articolul unui ziar de perete nu permite.

Autorul are dreptate dar, totuși, cum să învețe studentul? Asta, deoarece răspunsul nu e chiar simplu și evident. Sînt student la Politehnică și ca atare trebuie „să trec” prin multe materii. Cursurile servesc la prezentarea unei mari cantități de informații mai mult sau mai puțin sistematizate.

Se întîmplă că, după ce-mi învăț materia pentru examen asimilez cea mai

Acei frumoși ani de studenție

A sosit în ceasul al doisprezecelea, pentru că întîrziase trenul și mecanicul de locomotivă a făcut totul ca să mai mărească întîrzierea. Prima dată n-a găsit căminul, cu toate că a trecut de trei ori pe lingă el, apoi nu și-a găsit numele pe listă, pentru că l-au omis. Abia după cîteva ore de alergare a ajuns să primească și el un pat, în care a dormit ca într-un leagăn, fiindcă acesta se legăna la fiecare mișcare.

Prima noapte: cerul răcoros care a pătruns liber prin toate încheieturile geamului care se închidea rău. Nu se putea plînge nici de ușă. A încercat toate cheile culoarului, pînă ce a reușit s-o deschidă. Noroc că în tot căminul nu se găsește decît trei feluri de chei.

Camera e decorată cu niște cutii de toate mărimile, pe dulap și sub masă. Pînă ce o pescuiește pe cea potrivită, face variate exerciții de forță. Aceasta e arma cea mai utilă împotriva pericolului de a se ingrășa, care-i amenință pe toți care iau masa la cantină. Nu începe îndoielă că nu mîncarea de la cantină e de vină, ci pachetele care socesc regulat de acasă și apar în geamuri în locul florilor, care trebuie luate jos dar sînt puse din nou la loc...

Prima vacanță. Își recapătă credința în oameni: un suflet nobil îl împinge înăuntru prin geamul vagonului, după bagaje. Acasă ține o prelegere foarte colorată povestind întîmplări al căror erou era el. Învrte nerăbdător calendarul, numărînd zilele rămase. Cînd îl întrebă dacă vrea să rămînă în cămin, răspunde indignat, bineînțeles! E de mirare?

BEZDEG E.

In culoarul de sosire...

La concursurile orientării turistice, înainte de sosire, se formează un „culoar” din panglici și stegulețe. aici se adună cei mai mulți spectatori. Partea aceasta a pistei este numită „culoar de sosire”. Ca și concurent ocazional, am găsit și eu de cîteva ori în acest „culoar”. Parcă toată oboseala concursului s-ar prăbuși asupra ta, și se încurcă picioarele, respiri convulsiv. Se pare cea mai grea parte a pistei și este doar coroana, ce se pune după atîta pregătire și antrenament. Te apasă cea mai mare tensiune dar totul este o senzație plăcută, pentru că știi că dincolo de sosire, e ceva nou, ce te așteaptă.

Acum, în ultimele săptămîni, ale anilor studenției, iarăși mă simt într-un culoar de sosire. Munca a cinci ani mă duce spre finală, care dovedire

Practica mi-am efectuat-o la întreprinderea Carboșin din Copsa Mică. Aici se prepară sticla organică, sticrilul. În uzină, în laborator mă primește cu drag. La început sînt mai timid, pun întrebare după întrebare. Peste trei săptămîni „terrorizez” personalul laboratorului. Toată lumea mă ajută. Dacă ar fi după mine, aș lucra toată ziua, dar ziua de lucru e doar de șase ore. Mi se pare că merge încet încet de tot. M-am luat la întrecere cu mine insumi și cu timpul (și ce întrecere!). Să vedem: preparatul?! Este gata. Eprouete pentru analiza rezistenței?! Sînt gata. Tehnologia de fabricare? E gata. Produsul final — impachetat, eticheta este pusă. Am ajuns la ultimii metri. Văd deja „Sosire”. Încă o săptămînă, cinci zile, o zi. Citesc în gînd anunțul invizibil: „Tel I. Mai departe!”

Arbitrii arată înainte... În viață mă așteaptă sute de culoare de sosire. Mai departe, mai departe, mai departe...

TARNOCZI S. BELA
Traducere NAGY MARTA

„Lumina mamei”

Desen de B. GARUS MAGDA

SPORT

În cercurile studențești sub denumirea de sesiune se cunoaște cel mai popular sport. Iată cîteva reguli de bază ale jocului:

a) Campionatele organizate anual se compun din trei etape: de iarnă, de vară și de toamnă, fiecare constînd din mai multe meciuri (examene):

b) Adversarul e în același timp și arbitru și poate juca mai multe meciuri simultan se numește profesor iar arbitrul de tușă asistent;

c) Jucătorul care din etapa de iarnă și de vară pierde mai mult de trei meciuri, e obligat la reluarea campionatului respectiv;

d) Meciurile pierdute pe teren sau prin neprezentare se pot juca în etapa de toamnă;

e) Este interzis jocul foarte dur (copierea) sau mituirea adversarului. Asemenea cazuri teoretic pot duce la eliminarea definitivă a jucătorului.

Și acum două păreri după etapa de vară.

Un începător:

După o reușită satisfăcătoare la etapa de iarnă, ca urmare a muncii depuse în timpul semestrului, am așteptat meciu-

riile bine pregătite, totuși, puțin emoționat. În primul meci a fost decisivă pregătirea mea tehnică, apoi și în celelalte două s-a putut observa efectul antrenamentelor severe: 3-0 pentru mine. La următorul meci jocul a fost aspru, am rămas pînă la sfîrșit în apărare (doar la întrebări am răspuns), dar dacă arbitrul de tușă ar fi făcut, zău că aș mai fi obținut un punct. Așa, 3-1. Ultimul meci al etapei a fost cel mai greu. Deja-deja mă pregăteam pentru toamnă, totuși am mai scos cu greu un punct.

Un jucător avansat (cine știe în al citălea an)

Mi-a mai rămas un meci din etapa de iarnă, pe care l-am și jucat primăvara. Am studiat tactica adversarului și am practicat un joc net superior. La primul meci ai etapei de vară n-am participat... știți un cartonaș... al doilea a mers. Al treilea mi-a fost mai greu; eu tot driblez dar nu merge. În sfîrșit am marcat un ușor metri și 3-1. La ultimul meci am tras de timp pînă la fluierătură și iată-mă clasat pentru etapa de toamnă.

Și, în sfîrșit, părerea unui fost jucător (a cîștigat cinci campionate): Cine joacă de prea multe ori un meci, nu nimereste la vinclu.

KÖTELES GYULA

TAKACS B. IMRE

DIN LUCRĂRILE PREZENTATE LA SESIUNEA DE COMUNICĂRI ȘTIINȚIFICE

Migrația forței de muncă industriale

În epoca noastră constatăm existența unei relații cauzale evidente și de mare importanță între revoluția tehnico-științifică, perfecționarea și diversificarea multilaterală a uneltelor de muncă și dinamica forțelor de producție. Reproducția socialistă largită beneficiază de mijloace tehnice, utilaje, instalații, instrumente și aparate tot mai avansate, cu un grad tot mai înalt de mecanizare și automatizare. Ca element al sistemului forțelor de producție, uneltelor de muncă se găsește în strinsă legătură cu forța de muncă, la rându-i un reper esențial în procesul reproducției largite. Perfecționarea continuă, pe baze științifice și tehnice moderne, a uneltelor de muncă influențează, în mare măsură, în sensul creșterii cantitative, forța de muncă. Condițiile tehnologice moderne, în care se desfășoară astăzi procesul de producție, apariția unor necesități de ordin tehnic, organizatoric și productiv cu valențe mereu crescînde, determină o permanentă ridicare a calificării executanților și conducătorilor, o continuă sporire a numărului de muncitori, ingineri și tehnicieni cu o cît mai înaltă calificare.

Fenomenul este însoțit și de o schimbare continuă a structurii forței de muncă, atît la nivelul economiei naționale, al ramurilor și subramurilor de producție, cît și în profilul teritorial. Totodată, are loc, ca urmare a politicii P.C.R. de industrializare socialistă, și un fenomen de mișcare a forței de muncă, a populației ocupate, dintr-o zonă în alta a țării, dintr-o ramură în alta, dintr-o întreprindere în alta.

Problema migrației și fluctuației forței de muncă prezintă un interes deosebit. Aceasta, cu atît mai mult, cu cît județul Timiș este unul dintre județele dezvoltate ale țării, este cel mai întins județ, ocupînd 3,6 la sută din teritoriul țării, avînd 3,1 la sută din populație (locul 8), deținînd 5 la sută din producția agricolă (locul 2) și 4 la sută din producția industrială (locul 7). În industria județului există 72 de întreprinderi de subordonare republicană, 14 unități de subordonare locală. Dintre acestea, I.M.T., Combinatul petrochimic „Solventul”, ELBA și altele realizează o substanțială producție industrială lunară. Din totalul de peste 650.000 de locuitori ai județului, peste 320.000 sînt persoane ocupate, care, la rîndul lor, se găsesc în proporție de 40,7 la sută în industrie, 25,9 la sută în agricultură, iar restul în construcții, transporturi, circulația mărfurilor, cultură etc. Peste 50 la sută din populație trăiește în orașe. Din populația ocupată în industrie 48 la sută sînt femei.

Economia județului Timiș va cunoaște și în continuare o amplă dezvoltare, atît în cîmpul prezent, cît și în perspectivă. Astfel, pentru anul 1980 este prevăzută a se realiza o producție industrială în valoare de 35 miliarde lei.

În actualul cîmp, industria timișeană va beneficia de muncă a 46.000 lucrători calificați, din care 1.000 pentru noile locuri de muncă.

Puternic industrializat, județul nostru se constituie într-un veritabil punct de convergență pentru forța de muncă provenită din zone diferite ale țării. În ultimii ani însă, în industria timișeană, se observă creșterea procentului de angajați din cadrul județului și al municipiului Timișoara, concomitent cu scăderea numărului de angajați originari din alte județe. Aceasta ca urmare a politicii de repartizare rațională a forțelor de producție pe întreg teritoriul țării, de industrializare a județelor rămase în urmă.

Se pune acum problema asigurării în tot mai mare măsură, cu forța de muncă locală, a industriei județului. În acest sens, o mare importanță o reprezintă transferarea unei părți tot mai mari a forței de muncă din agricultură în industrie și servicii. Totodată, se va pune și în continuare un accent deosebit pe creșterea natalității, pe asigurarea unor condiții materiale și spirituale optime tuturor oamenilor muncii.

De mare importanță este îndeplinirea stabilizării forței de muncă, atît a celei provenită din alte județe, cît și a celei locale, punîndu-se accent pe dirijarea minii de lucru necalificate spre cursurile de calificare. Va crește continuu numărul de muncitori ce urmează cursurile de calificare, dată fiind și apropiata punere în funcțiune a numeroase obiective industriale, îndeosebi a celor aparținînd ramurilor cheie ale industriei — chimia și construcția de mașini.

Se preconizează că, în continuare, județul Timiș să atragă o mare parte a forței de muncă necesare și din alte zone ale țării.

În acest context, migrația internă a forței de muncă industriale este un fenomen ce va influența desfășurarea fluentă, cu rezultate sporite, fără perturbări și disproporții între activitățile economice ale județului. Acest lucru va determina punerea unui accent deosebit pe diminuarea fenomenului de migrație și fluctuația forței de muncă.

MARIUS BOCERANU

Sorescu - deocamdată!

Vom considera teatrul lui Marin Sorescu din perspectiva discursului dramatic, indestructibil legat întii de emițătorul acestuia, personajul, apoi — într-o viziune totalizatoare — de discursul liric, deci de opera sa poetică. Cum orice etichetare este relativă și transformă mesajul în unul echivoc, vom evita să numim teatrul lui Marin Sorescu poetic, parabolic, filozofic, paradoxal sau absurd, preferînd termenul de teatru pur, denumire generică ce, imbinîndu-le pe celelalte, situează opera sa în contextul dramatic specific secolului nostru. În *Iona* — afirmă Sorescu — „am vrut să scriu ceva despre un om singur, nemaipomenit de singur. Cred, că lucrul cel mai îngrozitor din piesă e cînd Iona își pierde ecoul. Iona era singur, dar ecoul lui era întreg. Striga Io-na și ecoul îi răspundea Io-na. Apoi nu a rămas decît cu jumătate de ecou. Striga și nu se mai auzea decît Io. Io în vreo limbă veche înseamnă eu. Am scris o tragedie pură — Iona”.

Afirmația nu numai acreditează termenul de „tragedie pură” dar are și o valoare indicativă, sugerînd căutarea semnelor tragicului la nivelul cuvîntului. Personajele intră și ies pe replici în piesele sale meditînd, poetizînd sau delirînd despre durerile, eroismul sau dragostea lor, iar acțiunea se înfiripă pe ici pe colo, în marele hazard al cuvîntelor și imaginilor, distrugîndu-se aici pentru a răbufni în altă parte. (cf. G. Serban, *Historie du... Nouveau Theatre*, Gallimard, Paris, 1966, p. 28).

Impasul cuvîntului devenit obiect, atunci cînd obiectul și gestul devin semnificative și adesea egale cuvîntului, concurează la instaurarea unei noi realități teatrale, în care ceea ce vedem nu este decît un semn al realului, în care nu ideea este cea care fascinează întotdeauna, cît structura ideii, mecanismul dialecticii (cf. M. Corvin, *Le Theatre Nouveau à l'Etrangle*, P.U.F., Paris, 1969).

Spre deosebire totuși de „criza limbajului”, așa cum e ea înțeleasă de un Ionescu sau Beckett, Sorescu, lucid, nu respinge în general cuvîntul, ci numai comportarea sa improprie, cuvîntul care trădează. Sînt rare momentele în care discursul sorescian devine cu adevărat delir, sau se refugiază în tăcere semnificativă (în *Matca*, tabloul II și *Răceala*, act II). Cel mai adesea Sorescu, minuiind cuvintele cu o dexteritate și o voluptate aproape satanice, creează în sfera ambiguității ori a paradoxului — sentințe aberante de tipul: „Oameni grei, care pe uscat sînt miniștri și întăresc probleme, aruncați în apă, își pierd din greutate o parte egală cu volumul de lichid înghițit pe uscat” (*Răceala*, în *Teatru* nr. 3, martie 1976), ducînd cu gîndul la falsele silogisme ionesciene. Replica aberantă, calamburul comic abundă: „Mohamed — (...) italienii și-au făcut o adevărată modă din a cînta în sonete nevestele altora (...). Toată viața le bombardează de la distanță cu sonete oarbe (Ride) Pac, pac, pac sau după schema sonetului: abba, baab, cdc, ddc. Apucătură cam imorală” (*Răceala* — în *Teatru*, nr. 3, 1976).

Alteori cuvîntul este lăsat liber, semnificînd — în joacă — orice: „Ion — Am avut un prieten care scoatea limba la clopote și bătea în ea cu niște ciocănele de țambal” (*Există nervi*).

În teatrul lui Sorescu — ca teatru al existenței — personajul este tragic, prin zodia antologică sub care este plasat, și comic, grotesc chiar, prin zădărnicierea gestului de traversare a unui univers absurd. (cf. R. Munteanu, *Farsa tragică*, Univers, București, 1970). Umorul lui Sorescu nu este însă tipic absurd, în accepția teoretizată de N. Balotă (cf. N. Balotă, *Lupta cu absurdul*, Univers, București, 1971). „Cred că românii nu au un comic pur — afirmă Sorescu. Risul lor se termină cu plîns (...) plînsul prin luciditate devine iar ris”. Se realizează un fel de „perpetuum mobile” pe cele două coordonate. Schema unui astfel de umor putea fi explicată cu o propoziție simplă de tipul: Nu mai pot de foame, de sete și de dor! Dorul (...) pus după foame și sete, două elemente atît de concrete, va stîrni risul prin tragismul său. Tragismul vagului, tragismul sublimului său (...). E suficientă o mică schimbare de unghi și faci extremele să-și spargă capul. Aceste treceri bruște ne sînt caracteristice”. (M. Sorescu, *Insomnii* (Microseur).

Matca ne oferă un antologic exemplu în acest sens: „Irina — Intotdeauna ai ris de primejdie... Moșul — Rizi că n-ai ce face. Am văzut eu unul pe front... l'î făcuse un obuz bucăți, bucățele și el tot cu zîmbetul pe buze... Numai că o buză era-ntr-o parte, și alta la vreo 10 metri... Spunea ceva vesel al naibii... dar nu se mai deslușea bine... începuse să răsară iarba prin risul lui...” (M. Sorescu, *Setea muntelui de sare*, Ed. Cartea Românească, București, 1974).

Cuvîntul însă în teatrul lui Sorescu, se afirmă insistent și devine adinc semnificativ, caracteristic noii retorici, specific farsei tragice. Cuvîntul lui Sorescu nu e „criză”, e puternica existență și dureroasă necesitate cînd acesta dispăre. În condițiile în care reducția personajului atinge piesa monolog, în *Iona* sau *Paracliserul* (procedeu de altfel frecvent în noul teatru) (cf. Cocteau, *Vocea umană*, Beckett, *Ultima bandă și O! ce zile frumoase*, F. Marceau, *Oul* etc.)

cuvîntul devine bunul cel mai de preț, absența lui stîrnind angoase:

„— Pot să merg unde vreau.
— Fac ce vreau. Vorbesc.
— Să vedem dacă pot să și tac. Să-mi țin gura. (Încearcă).
— Nu, mi-e frică”. (*Iona*).

Sau:
„Ion — Eu n-am găsit decît o singură persoană cu care să pot comunica (...). Și persoana aia e un adevărat prieten. Am ajuns să ne cunoaștem atît de bine încît am putea să vorbim chiar de-andoaselea. El în locul meu și eu în locul lui.
Profesorul — Și de ce nu încercați?
Ion (se uită speriat în jur) — De frică? (*Există nervi*).

În *Paracliserul* cuvîntul adună semnificații metaforice, însemnînd pierderea unei purități edenice: „Te-astepti în orice clipă să auzi scîncete de copil.
— Oricum, eu... dacă dau să scîncesc.
— (Încearcă) Aș! (...) scîncetele se articulează, devin vorbire păcătoasă.

Tot ce gîndesc, spun sau fac personajele lui Sorescu, adesea nu este decît un simulacru de gînd ori de gest („Găsim întotdeauna sublimarea care ne convine”, spunea E. Ionescu). Numărul personajelor este redus adesea la „ego”, o voce care comunică — încearcă să o facă — cu existența. „Vreau să spun că mor și nu reușesc s-o spun, nu fac decît literatură” — afirma Béranger în *Le Roi se Meurt*, afirmație potrivită și teatrului lui Sorescu. În aceste condiții, dialogul devine monolog, lirismul înlocuiește dramaticul. Departe de forma teatrală aristotelică, aceste piese se constituie ca un ritm fluid, profund ca o tensiune ce permite accederea la un *Dichtung*, la substanță însăși a dramei. (cf. M. Corvin, *stud. cit.*)

Alterate de cuvînt personajele lui Sorescu discută adesea însăși problema comunicării, a cuvîntului, acesta, la rîndul său, alterat. În *Există nervi* partenerii discuției ajung la o boală molipsitoare; în consecință oamenii trebuie izolați. Se pune problema cum să se realizeze aceasta:

„Iona — (Oamenii) să se vadă și să se audă, dar să vorbească limbi diferite.

Profesorul — Ca o singură limbă, dar diferite (...). Oricare, dar să fie diferită bine. Chestia e să le tai oamenilor puțința de-a se înțelege greșit”.

Dacă în concepția lui Camus omul este un străin pentru care reluînd formularea sartriană „l-Eufer c'est les autres”, la Sorescu personajele trăiesc dureros nevoia comunicării, nevoia unui „alter-ego”. Dacă ar putea corespunde cu cei din afară, Iona ar proceda astfel:

— „Mamă — aș scrie, mi s-a-nîmplat o mare nenorocire.

— (Rugător, exaltat) Mai naște-mă o dată!

— Prima viață nu prea mi-a ieșit ea. Cui nu i se poate întimpla (...)? Dar poate a doua oară...” (*Iona*).

Același sentiment al existenței — nu numai inutilă — dar și greșită primordială, îl face pe Paracliser, singur în catedrală, afumînd zidurile cu o luminare, să se adreseze divinității într-un pasaj de lirism pur, în care, între rugăciune și impecăție, tragismul existențial își lasă aripile în jos și devine resemnare:

„De-am putea cel puțin ploua înapoi măcar popoul. Sau să-l ningem (...) și să te trăiem în hibernare, ca înainte de facere, și să-ți dăm prin gînd ca niște avalanșe prin vis. Și să ne gîndești pe fiecare în parte de la început. Și să ne răzîndești de la început. Și să nici nu ne mai faci! Și să ne lași dracului în pace, Doamne!” Strigătul se domolește însă, disperarea devine resemnare, eroul se repliază în sine. Ceva mai detașat, Iona, un alt om interzis, ipostază a omului fără spațiu și timp, a celui „un homme de trop” meditează singuratic în pîntecele balenei:

— „Nu e bine să strige toți de pe mare odată (...)
— Chiar naufragiații. Să strige toți, dar pe rînd (...)
— Altfel s-ar crede că e o jelanie absolută”. (*Iona*).

Cert este că dacă cuvîntul trădează, dacă este nesupus și impropriu în replică, în spatele cuvîntelor, acești însingurați fără vină gîndesc lucid și concret. Scăpate de sub urgia distrugătoare a cuvîntului răzbat pînă la noi cîteva adînci sentințe:

“! — Facerea primului om a fost scaunul decăderii totale și absolute a cerului”. (*Paracliserul*).

— „Sînt ca un Dumnezeu care nu mai poate invia. I-au ieșit toate minunile și omenirea pe pămînt, și viața, pînă și moartea — dar odată ajuns aici, în mormînt nu mai poate invia”. (*Iona*).

Coborînd în comic și chiar în grotesc prin hubloul cuvîntului limpezit în sine, tragicul devine luciditate (restabilind acel „perpetuum mobile”), iar luciditatea se convertește în poezie caldă amintitoare de medievalul nostru: „Birui-vă gîndul”.

„Paracliserul (oprindu-se din lucru) — Eu aș vrea să înalț un imn pinzelor albe. Acestor formidabile pinze albe în care ne-a fost dat să gîndim. Pot fi de nori, pot fi de aer, mai rar, pot fi de prăpastie absolută. Noi trebuie să ne împingem pînă acolo. Să ne aruncăm cu soarta înainte. Pînă în pinzele albe”. (*Paracliserul*).

EMILIA CIOBOTARU

RECEPTAREA ARTEI

MARIN PEDA:

Viața ca o pradă

(EDITURA ALBATROS, 1977)

1. O carte despre care nu m-am grăbit să scriu sau, mai sincer, nu m-am grăbit să incredințez tiparului impresiile dinții. Trebuia să-mi răspund clar la o întrebare: ce a determinat întoarcerea în timp și în biografie a lui Marin Preda? Să fie un soi de testament? Și Arghezi publicase unul pe la 47 de ani – dar Testamentul său era un crez, un crez mai mult pentru anii care urmau, nu pentru cei care trecuseră. *Viața ca o pradă* îmi apare azi ca un „testament” pe care autorul îl face public acum, când mai sînt urechi care să audă, și nu post-mortem, căci nu prea are multe de împărțit cu morții. Sau, cel puțin, cu unii.

Viața ca o pradă (nu-i pot aduce altă laudă pentru titlu decât spunînd deschis că-l invidiez) este epopeea unui drum în viață, un drum sinuos (nu din cauza lui Marin Preda!), greu, este drumul „generației împrăștiată”, „... prinsă de valurile istoriei...” (241). Nu este altă „cartea unei cărți” (cum a numit-o Nicolae Manolescu), ci cartea unor cărți scrise și care se vor mai scrie. Dar ea mai este, credem, și cartea unor „polite” pe care scriitorul

consacrat se simte dator (prin natura-i cunoscută) să le plătească unora și altora, i. numele tinărului care-și căuta, cîndva, drumul său prin această lume. Parcă ne lasă, totuși, să credem că i se cuvenea un drum mai drept, mai scurt spre „steaua” lui. Dar... viața e adesea ca o pradă, cum însuși o definește.

I-au rămas lui Marin Preda niște răni deschise de prin '40-42, răni pe care le poartă și la maturitatea deplină. E drept că mai ușor trecem cu vederea o ticăloșie săvîrșită ieri decît una din tinerețe; voința ni se dovedește prea mică și pentru a o ierta și pentru a o uita... Și iată că, dacă „timpul are cu oamenii neșfîrșită răbdare”, fenomenul nu este valabil și invers... după cum „O ură mare nu poate fi învinsă printr-o iubire mică” (310).

Viața ca o pradă este un crez: „Artistul trebuie să fie liber, să descopere lumea singur” (175) – afirmă el într-un dialog; „... nu există un univers deosebit al poeziei, iar altul separat, nepoetic, vulgar... (..). Atunci am înțeles și n-am uitat că se poate scrie des-

pre orice, că un om, un animal, un mediu social, un lucru, au în conștiința artistului o importanță egală” (230) Sau: „Fără o idee (...) nu există operă de artă durabilă” (231). În fine: „Un scriitor nu trebuie să aibă aversiune pentru nici unul din personajele pe care le creează, sînt rodul imaginației lui...” (302).

Deși foarte tânăr și avînd o oarecare conștiință a chemării sale ca scriitor, trăiește emoția debutului, pe care maturul nu a uitat-o: „... am trăit, cred, aceeași senzație pe care trebuie să o simtă marinarul cînd iese prima oară în larg și vede marea” (293). Și-apoi, cu modestia pe care numai simțul exact al valorii proprii și-o poate da: „... ceva începea și ceva se termina; gata, de aici înainte soarta mea n-avea să se mai schimbe, n-aveam să mai ajung nici comandant de armate, cum visam adesea, nici mare om de stat, nici să cuceresc noi insule și să-i supun pe băștinași; istoria, acest fluviu care înainta spre necunoscut, și la al cărui capăt viu simțisem ațîția ani că eram eu, aveau să-o facă alții, mie îmi rămînea doar acest teritoriu de cucerit și singurul cu care puteam să influențez: cuvîntul scris. Nu era mult, dar nici puțin” (293-294). Gîndind la acestea, după debut, se despărțea de Orleanu „vorbind clar și călînd drept...” (294).

Și azi Marin Preda vorbește clar și călînd drept. As accentua spunînd că și-o

păstrat coloana vertebrală dreaptă, părăindu-mi-se a fi un alt Ilie Moromete, într-un alt mediu, – intelectual. Obișna și opreliștile nu i-au putut elasticiza coloana vertebrală a vremilor. Opera sa e mărturia suficientă. Pornind de aici, îi vom admite repulsia față de trădători, lași, extremiști, lozincarzi.

2. Este mai puțin important să-i aflăm filozofii și scriitorii preferați, decît să-i reținem atitudinea personală, argumentată față de lecturi, de-ar fi Swift, Reymont, Dostoevski, Tolstoi, Hemingway sau alții.

3. În relațiile cu oamenii, Marin Preda ni se divulgă, definitiv, ca un observator excelent. Nu se lasă prea amețit de farmecele naturii, pentru că, se destăinuie el: „Singurul lucru care mă făcea să rămîn mut de fascinație era cuvîntul rostit de oameni” (33). Dar Preda e mare, și în această carte, cînd lasă din mină hățurile fanteziei.

4. *Viața ca o pradă* este și o carte a prieteniei. Într-un fel, căci Marin Preda este avid după prietenia oamenilor, are toate simțurile pregătite pentru aceasta – dar, se pare, mai puțin și pentru a oferi, la rîndu-i, prietenie... Parcă prea mult nu apare gata să redea și mai puțin să dea. Sau cugetarea sa despre Gulliver mai trebuie revăzută: „Încearcă să rămîi prieten cu un ticălos. Cu cîți n-o făcusem, (firește fără să știi ce zace în ei) și...” (109).

5. Voi reciti *Viața ca o pradă*

CONSTANTIN VINTILESCU

De la eseu la analiza stilistică și de la recenzie la antologia de texte critice, extrem de diversă sub aspect metodologic, exegeza literară marchează un moment definitoriu al dialogului dintre creație și receptare. Demersul critic se înscrie deci în spațiul lecturii ca o dimensiune fundamentală menită să determine și să controleze relațiile intrinseci și extrinseci ale literaturii.

Chemat să acționeze în mod ordonat într-o sferă largă de valori, actul critic își asumă o dublă responsabilitate: pe de-o parte față de operele literare, ca mijloc de sistematizare a lor, pe de altă parte, față de public ca instrument de mediere și modelare a asimilării creației.

Funcțiile criticii sînt evidente în oricare dintre ipostazele ei. Firește, accentul cade pe rolul orientativ. Locul privilegiat deținut de critică în evoluția fenomenului literar îi conferă posibilitatea de a contribui esențial la structurarea unei „fizionomii a receptării”. Ea pune la îndemîna publicului un sistem eficace de acțiune în cîmpul literaturii, premisă absolut necesară receptării adecvate specificului fiecărei opere literare în parte.

Fără îndoială, nu se poate spera o distincție tranșantă între receptarea critică și cea comună: aflate într-un raport dialectic de interdeterminare, ele constituie două ipostaze ale aceleiași condiții sine-qua-non a artei în genere, și anume, comunicarea. Faptul că critica nu numai determină, ci este ea însăși determinată, apare ca un lucru ce nu mai trebuie demonstrat.

Antologiile de texte critice, în genul celor alcătuite de Editura Eminescu în colecția Biblioteca critică argumentează în bună măsură afirmația de mai sus. Destinate să ofere publicului o imagine sintetică a dialogului în timp dintre creația literară și critică, antologiile fixează totodată și

cadrul relațiilor interne stabilite de-a lungul vremii între diversele opinii privind opera unui scriitor. Transpare clar ideea că dincolo de o certă continuitate a criticii, rectificările succesive suferite de modurile diferențiate de interpretare a unei opere literare sînt expresia dialecticii specifice receptării. Ea a făcut de altfel cu puțință și alcătuirea unor texte aparținînd criticilor de diferite orientări, situați pe poziții teoretice

Antologiile mijlocese deci definirea unei „stări a criticii” într-o evoluție paralelă cu cea a literaturii. Sînt puse în lumină, la un examen generic, spații mai puțin sondate, sau cercetate cu instrumente insuficiente obiectului, predispuși unei abordări din partea criticii actuale.

Depășirea caracterului pur didactic, specific primelor volume, (vezi B. P. Hașdeu interpretat de... autor Grigore Brăncuș, 1972) Camil Petrescu

re a materialului (operă și referințe critice). Autorul selecției de texte este, așadar, în măsură să afirme ori să infirmare aserțiunile relative la opera scriitorului interpretat de... Atitudinea sa critică transpare implicit (dincolo de prefață) în criteriile lui de alegere a articolelor, de dispunere și prezentare a lor, în notele de subsol etc.

O interesantă experiență oferă în acest sens Pănuș Brăilșteanu în volumul său *Ale-*

vitalitate colecției *Încercările timide* din 1970 (cf. Zaharia Singorzan, *Zaharia Stancu interpretat de...* p. 13-16) s-au amplificat astfel încît, în volumele apărute în ultimul an, spațiul rezervat articolelor confesiune, a ajuns la aproape o cincime din antologia propriu-zisă. Avantajul este dublu: pe de o parte lectorul poate recurge la o raportare nemijlocită a opiniilor criticii la poziția programatică a scriitorului, pe de altă parte, imaginea creației literare este întregită substanțial, cu atît mai mult cu cît eforturile autorilor s-au îndreptat în general către selecția textelor inedite ori apărute în publicații greu accesibile. Citabilă din acest unghi de vedere rămîne antologia Antoanetei Tănăsescu, *Geo Bogza interpretat de...* 1976) o probă certă de acribie filologică.

Opțiunea quasiunanimă pentru criteriul dispunerii articolelor antologice în funcție de titlurile componente ale operei scriitorului cercetat prin filiera criticii, a deschis, posibilitatea suprimării dezordinii caracteristice primelor volume. De asemenea, gruparea pe genuri de critică înlesnește accesul către o viziune unitară asupra scrierilor, încît, afirmația lui Mihai Ungheanu vom încerca în volumul de față o descriere a operei... (*Argument la vol. Marin Preda interpretat de...* 1976. p. 11) nu mi se pare în finalul lecturii, departe de adevăr. Realmente, antologiile constituie descrieri ale operei, fie și indirecte, adică prin pagini scrise de alții.

Fără să afirm la modul apodictic un punct de vedere sau altul, antologiile Editurii Eminescu servesc astfel deplin intenția generoasă de a jalona drumul spre straturile profunde aparent inabordabile ale unor creații literare lămurite prin dialogul fecund cu critica.

MARIAN ODANGIU

„BIBLIOTECA CRITICĂ” între aspirație și împlinire

ce nu rareori contradictorii. Atitudinea de maximă probitate științifică ce caracterizează colecția, își găsește în această posibilitate un substanțial mijloc de afirmare.

Inițial, colecția în discuție intenționa să pună la dispoziția „școlarilor, profesorilor și marelui public” (cf. Grigore Brăncuș, *Avertisment*, în vol. B. P. Hașdeu interpretat de..., 1972, p. 6) pagini de critică semnificative pentru definirea operei unui scriitor, ieșită de sub zodia începuturilor, *Biblioteca critică* a devenit o veritabilă istorie a literaturii române din dubla perspectivă a receptării critice înțeleasă ca reacție imediată la apariția unor ediții de scrieri, sub forma recenziilor, evocărilor, portretelor, notelor de lectură etc. și ca expresie a permanentei reveniri analitice cu o metodă certă, modalitate de perpetuă reconsiderare a fenomenului literar.

interpretat de... Liviu Călin, 1972; Al. Philippide interpretat de..., George Gîrbescu, 1972, *Haharia Stancu interpretat de...* Zaharia Singorzan, 1972 etc.) este marcată de potențarea intervenției analitice a autorilor în selecția de texte. O atare antologie angajează pe lângă virtuțile filologice și pe cele de critic chemat să discearnă între semnificativ și nesemnificativ în materie de referințe bibliografice. Rolul unei prefațe (indiferent de titlul conferit) nu se poate limita numai la descrierea anticipativă a volumului, adică la prezentarea detașată a diverselor poziții în interpretarea operei, ci reclamă implicarea activă a semnatarului ei, devenit *ad-hoc* critic al criticii. Lucrul mi se pare firesc de vreme ce realizarea antologiilor de acest fel este posibilă numai printr-o exhaustivă cunoaște-

xandru Macedonski interpretat de... (1975). El așază ca preambulul intervențiilor o scurtă notă asupra preocupărilor criticului respectiv în legătură cu opera în discuție. Repercursiunile sînt evidente mai ales la nivelul bibliografiei: cititorul nu o receptează ca pe o însușire sterilă de nume și titluri, ci avînd la îndemînă un instrument de lucru, poate opera o re-selecție a articolelor în funcție de propriile criterii și, de ce nu, interese. Evident, funcționalitatea lucrării dobîndește noi valențe.

Cuprinderea în antologii și a unor texte semnificative pentru concepția literar-artistică a scriitorului analizat din perspectiva criticii, a creat cititorului posibilitatea de a asista la a confruntare directă între creator și exegeza sa, cu alte cuvinte, a dus un plus de

ÎNSEMĂRI

În „Histoire de l'art — L'art antique“, Elie Faure spunea: „La Roma adevăratul artist este inginerul. Extinzând aria de viabilitate a acestei remarci, observăm că dimensiunile ei cadrează spațiul și timpul contemporan cum de altfel o făcea întreaga istorie a civilizației. Monumentalele zidiri ale umanității ca și curentele ei construcții îl obligă pe artist la inginerie, iar pe inginer la fantezie, flexibilitate, artă“.

Arhitectura e decorul practic și permanent al existenței omului, dar arhitectul, deopotrivă artist și inginer, e cel care prefigurează, modelează spațiul nostru de viață. În condițiile în care construcția arhitecturală a devenit industrie, raportul inginer — artist se mută într-un plan superior. Pentru a descoperi în ce constă esența acestei mutații, găsim ca necesară enumerarea criteriilor de apreciere valorică a operei arhitecturale: utilitatea, criteriul prim, apoi constructivitatea, estetica, toate având drept cadru economicitatea, constructivitatea.

Aceste criterii sînt laturi constitutive, definitorii și inseparabile, dar și momente ale creației. Raportul constructivitate — estetică stă la baza fenomenului arhitectural din el își trage seva inovația, ineditul Sigur, aceste considerații preliminare pentru înțelegerea răspunderilor

Integrarea creației — sau despre studenții de la arhitectură

celui care prin verbul a construi realizează și acțiunea lui „a prevedea“, trebuie completate cu rolul social al arhitecturii care este acela de a asigura un nivel superior de organizare materială și expresivă a spațiului. Arhitectul e cel care prin munca sa oglindește atât societatea cit și natura care i-a dat naștere, care are menirea de a sintetiza în opera sa tradiția de-a fi purtătorul specificului național, de-a le corela cu noul, cu curentele contemporane. În acest domeniu și răspunderea este cu atât mai mare cu cât construcțiile realizate după proiectele arhitecților sînt permanente ale culturii noastre materiale și spirituale, mărturii ale devenirii unei civilizații.

În contextul cerințelor dezvoltării economico-sociale a țării și ale locului aparținând pe care-l ocupă, în cadrul acesteia construcțiile de tot felul, modul în care sînt formate noile generații de arhitecți nu este indiferent. Trăim în epoca integrării învățămîntului cu producția, în epoca în care se realizează o legătură dinamică între învățămînt, cercetare și producția bunurilor materiale. Pe acest fond se brodează și activitatea studenților de la secția de arhitectură a Facultății de construcții din Timișoara.

Tovarășul prodecan, conf. arh. Haralambie Coheci ne-a schițat coordonatele activității profesionale a viitorilor conductori arhitecți și arhitecți, direcțiile concrete în care se manifestă ea. Intrucît noi l-am rugat să ne vorbească în special despre creația studentescă, despre inovația adusă de studenți, dumnealui a precizat: „Arhitectura, care este știință, tehnică și totodată artă presupune în primul rînd creația. Activitatea studenților în facultate, atît în perioada procesului formator, cit și în activitatea legată de producție, se axează pe dezvoltarea fanteziei și a aptitudinilor native ale fiecărui student pentru profesiunea de arhitect. Anul II își valorifică cunoștințele acumulate în primul an de studii prin executarea unor lucrări cu caracter didactic dar și a unor teme care interesează producția. În prezent studenții acestui an elaborează studii pentru tipuri de locuințe în mediul rural din zona Banat căutînd să valorifice sintetic expresia plastică specifică acestei regiuni. Tema este dată de către Consiliul Popular județean Timiș și urmează să fie definitorie în cursul semestrului întîi al anului următor, definitivare ce constă în alcătuirea unui catalog cu modele care să fie difuzat în localitățile respective și pus la dispoziția cetățenilor pentru opțiunile acestora. Contribuții deosebite în această acțiune au avut studenții Macai Toma, Gaga Diana, Duca Marcela“.

O altă comandă răspunde cerințelor de sistematizare a municipiului Timișoara. Este vorba de pregătirea lucrărilor necesare elaborării sistematizării zonei centrale pe studii, pe machete pentru valorificarea fondului istoric existent și a terenurilor libere. Și lucrul în acest sens este destul de înaintat, studenții găsindu-se în faza asamblării machetelor.

Răspunzînd dezideratelor reconstrucției în zonele lovite de cataclismul de la 4 martie, un grup de studenți ai anului II au participat la relevarea situației clădirilor deteriorate, redactînd planurile a-

cestora și contribuind astfel la lucrările de consolidare a unor clădiri în municipiul Craiova. În această importantă acțiune, studenții au manifestat un înalt simț de răspundere profesională, fiind o echipă încheagată, o echipă de frunte, încît cu greu pot finominalizați cîțiva dintre ei: Bogdănescu Zeno, Duică Liviu, Stoia Mihaela, Crudu Irina. După încheierea acestei activități s-au primit de la decanatul facultății noi solicitări din partea județului Dolj, pentru relevarea și altor construcții afectate de cutremur.

Anul II efectuează studii privind completarea centrului universitar cu noi spații de învățămînt. De asemenea, un grup de studenți printre care Păunescu Scarlat, Median Dan, Serafide Eugen lucrează la un proiect de execuție în colaborare cu IPROTIM.

De la secretarul organizației de bază P.C.R., asistent arh. Cristian Dumitrescu aflăm și alte obiective ale integrării; totodată temele proiectelor de diplomă din acest an, teme care oferă variante posibile pentru rezolvarea obiectivelor respective.

Sîntem rugați să amintim și alte nume ale studenților cu rezultate deosebite: realizînd prin aceasta un supliment de evidențiere față de notele acordate: Sozoha Ludovic, Bocinași Adina, Marian Daniela, Bildea Mihai, Trîmbițaș Georgea, Dezea Aurora. Ni se precizează că mulți dintre studenții facultății sînt și acțiști de asociație, că mulți dintre ei au devenit membri de partid.

Acum după prezentarea activității profesionale a studenților de la arhitectură de către cei doi interlocutori ai noștri să creionăm atmosfera de lucru din atelierele de proiectare ale facultății. De la început trebuie să urmărim puternica efervescență creatoare, tenta de continuă confirmare a realizărilor studenților cu noul.

Multe planșe, machete, mese întinse, proiecte terminate, sigilate în așteptarea aprecierii, proiecte în lucru, tuș, creioane, instrumente specifice, planuri și studenți aplecați asupra lor.

O întrebare nefirească pentru atmosfera de preocupare, de concentrare asupra schiței, o întrebare pentru un student cu degetul la timpă:

— Ce cauți?
— Cheia!
— Cheia?
— Cheia unei reorganizări a spațiului din stînga. Am înțeles. Ne-am retras

Ni s-a vorbit apoi despre activitatea cultural-artistică a studenților, ca prelungirea sau completarea pasiunii pentru artă de profesiunea lor care e artă. Ni s-a vorbit și ni s-au arătat niște diplome, de anul acesta și de anul trecut. Pentru a fixa mai bine preocupările studenților de la arhitectură, am alergat fi-rese la cartea care definește cuvintele. În Dicționarul explicativ al limbii române,

arhitectura este definită succint: „Știința și arta de a proiecta și construi clădiri“. Deci, prin definiție, facem cunoștință cu latura de artist a arhitectului și implicit a studentului arhitect.

Vizita pe care le-am făcut-o colegilor noștri avea să aducă o completare a definiției. Studentul arhitect nu este numai un artist al proiectării și construirii de clădiri, el este un artist în general, citodată un artist scris cu „A“.

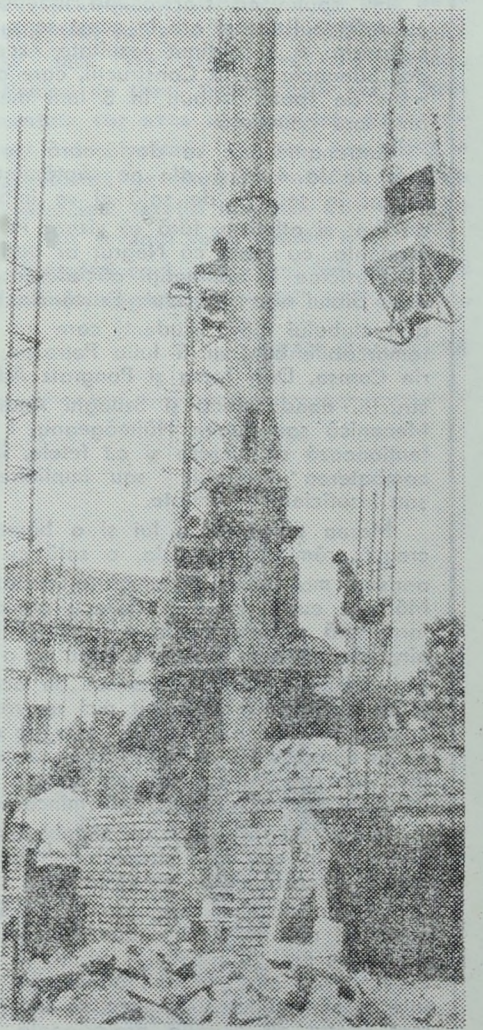
Este cunoscută în centrul nostru universitar pasiunea lor, manifestată deopotrivă în mai toate din cele șapte arte. Un bun renume și-a făcut formația de teatru, care, la festivalul național al artei studentești ediția a X-a, 1976 a cîștigat titlul de laureată pentru plasticitatea imaginii scenice în colajul „Nici o apă nu se întoarce decît nor“, iar anul acesta, în faza pe centru universitar a festivalului național „Cîntarea României“ a obținut din nou laurii victoriei pentru spectacolul colaj „Nici un om nu este o insulă“. Probleme mai vechi sau mai noi, probleme care i-au confruntat și-i mai confruntă încă pe oameni, deci probleme actuale, sînt puse în scenă de studenții arhitecți utilizînd o gamă largă de mijloace tehnico-artistice care ies, adesea din limitele teatrului convențional. Să nu pierdem așadar nici o ocazie în a-i urmări la lucru pe colegii noștri în excelențele lor colaje-dezbatere.

Irina Morcov, de-acum cunoscută iubitorilor folk-ului studentesc timișorean, constituie o altă prezență mereu activă în cadrul manifestărilor artistice studentești.

Cinematografia care tinde tot mai mult în zilele noastre să devină o artă a artelor, pe măsura punerii în valoare a noi și noi mijloace tehnice și pe măsura asimilării elementelor specifice celorlalte arte are și ea un reprezentant în rîndul studenților arhitecți în persoana cineamatorului Adrian Drăguț.

Iată deci, pe scurt, cîteva din argumentele perfecte simbioze dintre artă și tehnică, deplin realizabilă acolo unde există pasiuni și dăruire în ambele direcții.

MARCEL SAMINȚA
IONEL CRACIUN
Mecanică I

Un nou obiectiv de muncă patriotică: cantina I.M.T.

Foto: C. DUMA

Și ce dacă-i sesiune?!...

Foto: GH. TARȚAN

PLEDOARIE PENTRU SPORT

CULTURISMUL

Jules Renard spunea: „Lenea este obiceiul de a te odihni înainte să fi obosit”. Desigur, nu toți semenii lui au ajuns să cunoască acest dicton și a trecut mult timp până să recunoaștem că, de fapt, „secolul vitezei” în care trăim ne-a utilat cu perfecte mijloace pro sedentarism care, cum e și firesc, au dus la deformarea siluetei, împingând-o dincolo de limitele estetice, sau dimpotrivă, împiedicând o dezvoltare normală.

Cum se știe prea bine, sportul, mișcarea continuă ne scapă într-o mare măsură de toate aceste befele. Pentru aceasta nu este necesară însă neapărat performanța. Nu. Ca dovadă, nu m voi referi în rândurile de mai jos nici la atletism, nici la inot, baschet, volei sau (se putea fără) fotbal, ci la cu totul altceva. Un sport necunoscut încă pentru mulți dintre noi, dar care are efectele a zece sporturi la un loc: culturismul. Această sărbătoare a mușchilor, a necesității de mișcare continuă remediu pentru oboseala intelectuală și fizică în aceeași măsură.

Cu aceste gânduri am intrat în sala de antrenament de la Olimpia, sediul culturistilor timișoreni, o sală cam mică, poate mult prea mică pentru numărul de sportivi, dar curată și bine amenajată. Un afiș te invită de la intrare la păstrarea ordinii și nu se poate spune că cei care intraseră aici, înaintea mea nu s-au conformat.

Mă întâmpină organizatorul, animatorul clubului, Vasile Negruț, student în anul I la Construcții, și, după obișnuitele prezentări, discuția noastră intră pe făgașul normal.

Aflu că predă unui număr de 50 de cursanți, număr care a scăzut în iunie la 20, băieții fiind în practică. Un număr totuși mic față de cel de la Oradea, pentru că de acolo vine — unde predă lecții celor 300 de participanți, în cadrul programului organizat la Casa de cultură a sindicatelor. Mulți însă nu cunosc nimic despre acest club la Timișoara, cel puțin deocamdată, și chiar dacă nu ar fi așa, este încă redus spațiul.

Am fost bucuros să constat că este de-a dreptul pasionat de ceea ce face, atât prin faptul că s-a ocupat singur de dotarea sălii — aparatele îi aparțin — cât și din cuvintele frumoase pe care mi le-a spus despre acest sport!

„Culturismul este o adevărată artă, arta dezvoltării armonioase a organismului și a intelectului. Pe lângă faptul că lucrezi concentrat, îți educi voința și devii extrem de calculat și reținut. După o oră de antrenament lucrezi cu toate categoriile musculare, iar de aici până la armonie nu mai e decît un singur pas.”

Îmi spune că s-ar ocupa indeosebi de studenții cu defecte fizice și are în acest sens un proiect yoga-culturism. A și obținut rezultate excelente cu Salvador Stingaciu de la Construcții, care a venit aici puțin adus de spate, slăbuț. În 3 luni metamorfoza lui în bine era completă.

Antrenamentele se desfășoară pe durată de o oră, de la 4 la 6 zile pe săptămână și nu constau numai în ședințe de sală ci se îmbină cu reprizele de inot și atletism, fără să vizeze în primul rând performanța, cu toate că Negruț ar dori ca și Timișoara să participe la competiții oficiale, așa cum fac Oradea, Sibiu sau Brașovul. Există de pe acum în cadrul clubului cîțiva studenți care au obținut rezultate remarcabile cum ar fi Iuliu Petrovan, Ilie Muzică, Sorin Comșa, Dan Toma și Pongratz Adrian de la Construcții, Bondar Iuliu și Szilaghi Andrei, ambii de la Mecanică sau Eugen Halmăgeanu, I Matematică. Intenționează să lucreze și cu fetele, în special pentru combaterea obezității sau împlinirea celor slăbuțe sau insuficient dezvoltate.

Marea doleanță, a lui și a băieților cu care lucrează, rămîne însă sala, o sală cu posibilități de aerisire mai bune și afectată exclusiv culturismului. Măturie cuvintelor sale stăteau obiectele care transformaseră o bună parte a spațiului în depozit, începînd de la mese de tenis, pînă la o tabelă de scor. Unii băieți s-au mai interesat de acest lucru pe diferite căi, dar n-au primit nici un răspuns. Poate încercăm noi să-i ajutăm. Nici sala pe care o are acum nu ar fi rea, dacă ar fi afectată numai activității sportive, fără ca într-un colț să fumeze electricianul, iar într-altul să se pregătească mîncarea!?

M-am despărțit pur și simplu incîntat de Vasile Negruț. Un om de-a dreptul îndrăgostit de ceea ce face și pune în slujba colegilor lui.

Un om absolut conștient că gîndirea este un început al activității musculare, un om care face totul din plăcere și este convins că, dacă în anul I a realizat atât de mult, în anii următori va ajunge la rezultate și mai bune. N-are vrea să încheie fără să amintesc faptul că situația profesională a tuturor este foarte bună, că însuși Negruț se grăbea acasă pentru a continua pregătirea examenului de topografie. La despărțire, eram convins că, într-un viitor apropiat, îi voi fi unul dintre cursanți.

AJUTAȚI

SPORTUL

DIN COMPLEX!

Am văzut adeseori complexul în zile frumoase, la ceasurile cînd cursurile și seminariile au luat sfîrșit demult. Pretutîndeni, în jurul cămineilor, dorința de mișcare, de destindere își spune cuvîntul. Ca atare, niciodată amatorii de fotbal nu așteaptă prea mult pînă cînd se fac echipele, iar cei cărora le place voleiul își lărgesc repede cercul. Se joacă îndîrjit, uneori pînă după apusul soarelui. Se joacă chiar tenis, badmington, și încă ce nu se poate face cu o mîngă!

Pînă aici toate sînt bune și frumoase. Dar dacă nouă, celor ce locuim în oraș, deseori ne este dat să auzim proteste și vociferări în preajma blocului unde încingem cîte o „miuță”, nu s-ar putea spune că lucrurile se prezintă altfel în complex.

Aici apare reversul medaliei.

Dacă în oraș locurile pentru joacă — spații atât de necesare unui cartier ca Circumvalațiunii de pildă — se restrîng, vîzînd cu ochii, aici apare un paradox. Loc este destul, dar dorinței de destindere, necesară după un program destul de încărcat, i se opune nevoia de estetic, de zonă verde exotică și neapărat virgină.

Între cămine nu se poate, lucru obiectiv de altfel. Mulți se odihnesc, mulți învață. Între alea ce leagă căminele și bulevard o faci pe cont propriu, pentru că neapărat trebuie să apară temutul personaj care trimite echipele la vestiare (a se citi cămine) și, în măsura posibilităților, mai confiscă și mingea. A doua zi, terenul apare proaspăt arat și... adio joacă.

Unii însă continuă așa, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat de unde un cerc vicios nedorit. Și atunci?

Mulți vor spune „De ce în Complex, cînd putem merge la C.F.R. la „U” sau pe terenul de zgură de la Poli?”

E o rezolvare și asta însă pe lângă faptul că nu le găsești libere, la Poli, dacă faci o mișcare greșită și cazi, zgura îți oferă toate posibilitățile de schilodire.

Am discutat cu mulți localnici ai Complexului și mi-au spus că ar fi de acord să amenajeze chiar și ei cîteva terenuri de joc pe această vastă suprafață de care aminteam mai sus. Niște terenuri eventual bitumate, dotate în măsura posibilităților și care să ofere minima siguranță că poți să-ți vezi liniștit de joc.

Astfel, timpul pierdut cu „deplasările” la alte terenuri ar fi eliminat și totul ar merge mult mai bine.

Se pare că această doleanță a mai fost formulată de către studenți, și dacă nu mă înșel eu, cu vreo patru-cinci ani în urmă existau pe aceste locuri cîteva porți de fotbal și stilpi pentru plasele de volei. Lucrurile mergeau bine, pînă cînd cineva a ajuns la concluzia că acest aspect, așa cum am amintit, ar fi inestetic. Lucru totalmente greșit, deoarece zona verde de azi, roasă din loc în loc precum plusul de pe un divan vechi, de spațiile frecventate de iubitorii jocului cu mingea, este tot ceea ce poate fi mai inestetic.

O soluție constructivă se impune de la sine, dar sînt de părere că pînă atunci să nu mai distrugem plăcerea jocului. Este oricum în avantajul ambelor părți.

NU DOAR

O RUDĂ

SARACĂ!

Supraestetizați, în ultimul timp de isprăvile băieților de la „Poli” sau al fetelor de la „U”, cele două puternice și vestite echipe universitare din Timișoara, uităm, poate nepermis de mult, de un alt club care ființează în centrul nostru universitar nu fără o oarecare tradiție: „Medicina”.

Clubul ființează din 16 mai 1966, odată cu redistribuirea activității ȘTIINȚEL și a rămas vestit prin seția sa de șah, deși a avut și are încă secții de volei și baschet în divizia B, echipe, atât masculine, cât și feminine. Din păcate, două dintre aceste echipe activează doar în campionatul județean.

Spuneam că secția de șah a clubului este cea mai cunoscută, de aici pornind în arena internațională maestrul consacrat ca: Gertrude Baumstark, Suzana Makai și Emil Ungureanu.

Centrul de șah are una din cele mai bune baze, poate unică în țară, unde antrenorul Șerban Neamțu, maestru al sportului, ajutat de alți doi maeștrii — Neboișa Ilijin și Emil Ungureanu — pregătesc o pepinieră de talente dintre care s-au remarcat deja Dana Nutu (I, Informatică), Ligia Jicman (II, Educație fizică), ambele maestre ale sportului, precum și prosopul absolvent de liceu Ioan Mărășescu, candidat la maestru.

Există și sportivi de categoria I sau a II-a din rîndul studenților care participă, în 3 echipe, la campionatele locale.

În total, secția de șah are peste 60 de sportivi legitimați, cu categorii începînd de la III-a pînă la cea de maestru internațional.

Admirabil este faptul că activitatea clubului este dusă voluntar de către angajații și cadrele din institut. Aceasta explică și inexistența unui sediu propriu al clubului, precum și necorespunzătoare condiții în care își desfășoară activitatea secțiile de baschet și volei. Să adăugăm faptul că, nefiind nominalizate, ele au și fonduri mai mici. Da, pentru a răspunde și celor care, în mod greșit, consideră că acest club, în afară de șah, nu poate oferi altceva.

Cert este însă că o mîngă de oameni modești duc pe umerii lor destinele unui club sportiv — „Medicina” — făcînd acest lucru fără a măsura timpul și fără a emite pretenții pecuniare incalculabile. Ceea ce rămîne totuși un lucru remarcabil.

MIHAI JUNEA
Mecanică, I

Al 9-lea titlu de...

CAMPIOANĂ!

Cu artizanul victoriilor echipei „U”, Constantin Lache, m-am întîlnit în acest an în 10 februarie după „dușul rece” din C.C.E. și în această a doua jumătate de iunie înainte de a așterne pe hîrtie rîndurile care urmează. După meciul cu Radnicki, preluat în direct de studioul studentesc de radio, l-am găsit în vestiar. Trăgea dintr-o țigară și avea o privire fixă, rătăcită. I-am strîns mîna, s-a uitat la mine calm, apoi cu o întîrziere de cîteva clipe mi-a spus: „Și din greșeli se învață!” I-am înțeles durerea și am plecat. După cinci luni, iată-ne din nou față în față discutînd firește pe marginea handbalului.

Așadar, după eșecul din C.C.E. echipa timișoreană rămîne cu amintirea tristă și neplăcută, cu amprente fizice și psihice. Intră în returul campionatului cu patru puncte avans față de a doua clasată apoi se apropie numai la un punct. Urmează meciul decisiv ce s-a desfășurat la București (I.E.F.S.) cînd componentele echipei din orașul nostru s-au mobilizat, s-au dăruit cu totul pentru a demonstra scepticilor că marele trofeu se obișnuie cu curgea lină și monotonă a Begăi, cu iubitorii sportului, a handbalului în special, din acest oraș. Ori probabil fetele au căzut într-o meditație. Mă gîndesc la Cojocaru, Luțaș, Petrovici Popa, Stoicovici care de aici înainte se vor gîndi mai mult la familie și cu siguranță și-au dorit să încheie activitatea lor cu satisfacții prelunđ în acest fel ștafeta tînăra generație și cu siguranță vor continua tradiția. Așa se va încheia nu peste mult timp... dar va rămîne de neuitat și mereu exemplul.

Cîtă dăruire, cîtă coeziune în sînul acestei echipe! Un argument în plus pe lângă cele ce sînt e și faptul că Luțaș după al treilea joc a avut o operație la menisc. După spitalizare a urmat echipa, prezentă fiind la antrenamente în deplasări, firese fără să poată exersa.

A fost prezentă la București la ultimul meci pe banca rezervelor încurajîndu-și colegele, îmi mărturisea antrenorul.

Este adevărat s-a comportat sub potențial în retur, publicul a reacționat normal, iar arbitrajul a fost corect. Mulți nu mai sperau la titlu. După victoria fotbalistilor noștri la Zagreb (luni, 9 mai), întîmplător am trecut pe la „Nufărul” — locul unde se poartă variate și nesecate discuții. În ziua amintită tema în exclusivitate abordată era sportul, în speță fotbalul și tenisul. Printre studenți se aflau și sportivi ce reprezintă sportul timișorean în primul eșalon. S-a ajuns și la handbal. Pe „U” nu o mai vedea nimeni campioană. N-a fost așa!

Trebuia să avem încredere în jucătoarele noastre, să nu cedăm așa ușor, să le încurajăm, mereu, să fim alături de ele, să împărțim și bucuria și neceazul.

Felicitări campioanelor, începînd cu Stan, Iepure, Chiș, Popa, Petrovici, Cojocaru, Marcov, Cîmpeanu, Sasu, Kamer, Stefanovici, și le urăm succese în continuare.

Actualmente jucătoarele împreună cu antrenorul probabil meditează la viitoarele competiții mai cu seamă la viitoarea ediție a C.C.E. Înainte de a mă despărți de lectorul C-tin Lache, eram interesat ce îl frămîntă. „Sînt în căutare, aștept admiterea și în toamnă sper să am 16-20 de fete tînere, apoi mă gîndesc la combinația echipei, voi încerca noi soluții tactice care se impun în handbalul modern”.

Ne-am privit din nou, de data aceasta eu mai lung, și nu știu dacă a înțeles din privire că la mine bate la ușă repartiția. Cine știe în ce colț de țară voi vedea echipa în finala C.C.E. și asta într-un viitor foarte apropiat.

Oricum, o ilustrată pe adresa clubului voi expedia.

NELU DRAGAN

Am scris relativ puțin

„Am scris relativ puțin pentru că o fac foarte greu și mă decid și mai greu. De obicei ascult muzică de Bach, Bartók, Stravinski, altceva mai rar. Sînt prea puțin familiarizat cu termenii de pop, rock, hard-rock, progresiv. Cînd scriu, mă gîndesc la orchestră; să sune cît mai bine, mai interesant, mai variat și colorat. De obicei evit interviurile, evit să discut despre muzica mea. Nu aș fi sincer dacă aș spune că nu îmi place publicitatea, dar totdeauna o evit“.

Acesta este Adrian Enescu. Nu-i place să vorbească despre el și muzica sa. De aceea o vom face noi acum și vreau acest lucru pentru că peste cîteva luni va apărea discul său, conținînd poemul rock **Basorelief**, pentru acea îndrăgită „Inscripție” de pe LP-ul lui Marius Popp, poate pentru emoțiile cîtorva filme la care Adrian Enescu a compus muzica.

Absolvent al Conservatorului „Ciprian Porumbescu” din București, un timp inginer de sunet la TV., se dedică apoi compoziției. Lucrări capitale pentru Adrian Enescu cunoscute publicului: „Inscripție” pe discul „Panoramie jazz-rock” a lui M. Popp, aranjamentul la „Baladă” pe același disc, aranjamentul la „Baladă” pe discul lui Gioni Răducanu — „Jazz în țara mea”, „Pasărea măiastră”, „Dedicație”, „Melodie” (prelucrare după o temă de Stevie Vonder), prelucrare după concertul în Do minor de Rahmaninov, aranjamentul la

„Entrada” temă de M. Popp), „Take 6”, „Suita cinematografică” și altele.

A scris muzica pentru filmele: „7 zile”, „Întoarcerea lui Magelan”, „Tănase Scatiu”, „Tufă de Veneția” și genericul pentru scenariul TV. „Comori”.

Alte lucrări, încă neimprimite, pe care sperăm să le auzim curînd sînt: „Jocuri” (operă de jazz pe versuri de Vasko Popa, pentru soliști vocali și ansamblu de 12 instrumente), o cantată pe structuri bizantine pentru cor, soliști de jazz, două baterii, percuție și orchestră, un cvartet de coarde, un cvartet de alături (jazz), 28 de poeme, toate neimprimite. Trecută de faza de experiment — actualmente constituind o idee concretă și valabilă — o lucrare cu combinații de moduri bizantine, românești, indiene, plus structuri din muzica jazz-rock.

Poemul pop „Basorelief”, pe versurile lui Ioan Alexandru, care va apărea în toamnă, va reprezenta prima apariție discografică independentă a lui Adrian Enescu. Alte nume ce mai apar pe acest disc (nu și pe coperta lui!) sînt: Cezar Tătaru — solist vocal, grupul vocal „5 T”, Irina Petrescu — recitator, Sandu Avramovici și Radu Goldiș — gitară, Dan Dimitriu — gitară bas, Doru Danciu — baterie, Laurențiu Băcanu — bongos, Arif Tiafi — tabla (Pakistan), Liubișta Ristic — sitar (Iugoslavia), Paul Weiner și Adrian Enescu — claviaturi. Piesele discului sînt: „Sfîntul Danubiu”, „Dar este viteză...”, „Potirul stelelor”, „Slavă”, „Porțile Daniubului”, „Inimi de străbuni”, „S-au făcut popoare...”, „Semnul de departe”, „Cei cîtori...”.

„Alte proiecte de discuri există. În București e vară. De abia aștept să plec la mare să fac o baie“.

Muzica bună nu trebuie explicată

Am scris în numărul trecut că vom reveni asupra formației „Gramafon” și o noii muzici pe care o practică. Vom face aceasta dînd cuvîntul conducătorului ei, Paul Weiner, într-un interviu realizat puțin înainte de festivalul de jazz sibian, material apărut în foaia festivalului.

— Vreți să explicați noua muzică pe care o cîntați?

— Cea mai mare greșeală din partea publicului este să privească un individ în statismul lui, adică individul cel adevărat trebuie să fie înțeles într-o ipostază dinamică. Eu personal nu mă mir deloc că noi cîntăm o astfel de muzică astăzi, pentru că asta simțim la ora actuală.

— Ce fel de muzică este?

— Este cea mai mare greșeală să-i punem o etichetă de jazz-pop, pop sau altceva. Există muzică nu există compartimente, toate compartimentele din muzică sînt puse arbitrar de către public și critici. Vreau să accentuez; criticii adesea produc doar perturbații fenomenului muzical.

— Acasă cînti tot Bill Evans?

— Ce cînt eu e una, ce aud ei e alta. Cred că o să-mi placă mai mult de Bill Evans decît de alții. Dar publicul trebuie avertizat că dacă intră în sală cu părere preconcepută să audă o muzică în stilul în care a fost, atunci în primul rînd el

greșește deoarece noi ne schimbăm. Chiar cu riscul să nu-i fim pe plac, noi nu vom cînta pe gustul pentru care am cîntat pînă acum, muzica care le-a plăcut, care a fost foarte bună, dar a fost și nu mai este, acum este altceva.

— În programul de sală (reprodus în numărul trecut — grafica Elisabeta și Valeriu Sepi) sînt trecute următoarele cuvinte: Existența lumii cu pești obșiali / Lunecînd somnolent printre / Grote montane / Dar / Același pește pe acoperiș / Vede mult mai puține — Decît / Un condor planînd însingurat / În Groapa Filipinelor / Ce vor să spună ele?

— Ideea mea de bază este următoarea: muzica nu înseamnă absolut nimic în afară de muzică. Toate comentariile și imaginile asociate muzicii sînt simple speculații făcute de muzicanți, de un public neavizat și neculturalizat, sau de critici netalentați care nu știu să descrie un fenomen muzical decît în imagini: păduri, ceață, nori, soare, întunecări, vîi de nepătruns, piscirci de neatîns, ș.a.m.d. Acestea sînt nimicuri. Eu nu sînt omul care să explice; alții dau explicații în mod cu totul și cu totul inutil. N-ai ce să explici. Se explică în general muzica proastă; muzica bună nu trebuie explicată. Și vom vedea, dacă trebuie explicat ceea ce am cîntat. Dacă nu va fi necesară explicația înseamnă că este bună. Pentru cei obișnuiți cu această practică seculară de explicare a muzicii dăm un ghid pentru înțelegerea a ce se va petrece pe scenă. Dacă programul de sală pe care-l dăm cu drag spectatorului va fi inutil majorității, complet inutil, atunci ne-am atins scopul.

IOAN BACALETE

Incepînd de la 28 martie, pentru prima oară pe ecranele noastre, la cinematograful „Timpuri noi” din Capitală, au avut loc spectacole cu filme în relief. Primul de acest fel, a fost „Parada surprizelor”, film color, pe ecran stereoscopic, realizat de studioul „Maxim Gorki”.

Participarea publicului la aceste spectacole diferă de cea de la filmele obișnuite. La intrarea în sală, acesta primește o pereche de ochelari, a cărei folie specială, de fabricație belgiană, are menirea de a polariza pe retină cele două imagini de pe ecran. Înainte de proiecția filmului, o bandă sonoră dă instrucțiuni asupra folosirii ochelarilor, avertizează despre eventualele complicații — în cazul nefolosirii lor și de asemenea amintește publicului de necesitatea păstrării în bune condițiuni a ochelarilor, cît și a înapoierii lor la sfîrșitul filmului. Senzaționalul îl constituie filmul propriu-zis, imaginile în relief, mai ales cele de efect, care dau impresia că cei de pe ecran vin de undeva din sală, că florile aruncate de ei ajung la spectatori sau că papagalii, fluturii de pe ecran

zboară printre spectatori, că peștii din acvariu vin spre tine, te ating. Ce ar fi fost dacă acești pești, mari cît ecranul, nu ar fi fost niște păstrugi inoensive, ci rechini? Am

muzică de vedevîl (e drept stereo), cu prea mulți acrobați și animale poznașe. Spectatorii, și ei poznași sau prea curioși, încercau ochelarii în toate felurile, îi ridicau, îi înclinau la 45 de grade. În

imagini alăturate pentru fiecare fotografă, astfel ca partea stîngă să dea primul plan, iar cea dreaptă planul din spate. Proiecția se face cu aparate obișnuite pentru film panoramic, doar că obiectivul este format din două perechi de lentile.

După reluare filmul se derulează, rezistînd la 500 de proiecții. Filmele nu pot fi sincronizate decît la studiourile producătoare și subtitrarea lor este posibilă doar acolo și în consecință proiecția se face fără traducerea dialogurilor. Pentru un timp, filmele care vor fi prezentate vor avea un caracter documentar, demonstrativ și nu reprezintă o „problemă de cinematografie” sau una comercială (prețul biletului este de 8 lei și doar ecranul costă 800.000 lei).

Incepînd cu 2 iulie acest film va rula și la cinematograful „Victoria” din Timișoara.

IOAN BACALETE

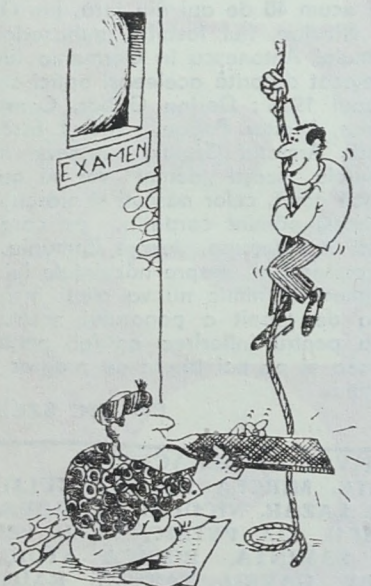
FILME ÎN RELIEF LA BUCUREȘTI

asocia aceste senzații cu acelea ale spectatoilor care asistau la proiecțiile făcute în 1895 de Lumière și care au luat-o la fugă văzînd pe ecran o locomotivă îndreptîndu-se cu viteză spre ei. „Parada surprizelor” fiind doar un film demonstrativ, și nu artistic, a plictisit în mare parte, în special în scenele fără acțiune, în scenele de studio cu decoruri de operetă, cu păpuși diforme, cu un Romeo babalic și o Julietă obeză, pe o

ambele cazuri imaginea în relief nu se mai produce, ci doar imagini duble obișnuite, nesurpruse, asemănătoare celor de la televizoarele defecte

Alte detalii am aflat de la Constantin Poiană cel care conduce acest cinematograful. Pelicula de film de pe care se face proiecția este dublă față de filmul obișnuit de 36 mm și formată din două

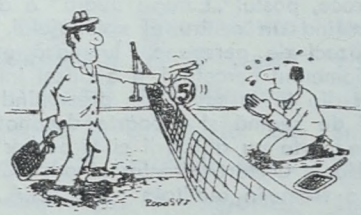
SESIUNEA VĂZUTĂ DE POPA'S

— Așa unchiule, așa...!

— De două ceasuri mă chinui la cursul ăsta și nu pricep nimic ?!

Profesor — student la fileu.

— Deci să recapitulez: fișuca 1 e sub cravată... fișuca 29 e după ureche...

VALENȚELE CONȘTIINȚEI

Pacea-bunul cel mai de preț al omenirii

Pacea este a noastră, a celor ce credem în ea, a celor ce nu au nevoie de rachete intercontinentale, tancuri, submarine nucleare și bombardiere pentru a-și spori cifra de afaceri, a celor ce știu că războiul înseamnă suferință, sărăcie pentru cei mulți, durere, moarte, dezumanizare. Securitatea, dezarmarea, lichidarea subdezvoltării, a șomajului, a foametei și a sărăciei sînt dezideratele pe care astăzi forțele progresiste și înaintate din întreaga lume le doresc viabile și definitorii pentru prezentul și viitorul a miliarde de oameni.

Colonialismul și neocolonialismul, amestecul în treburile interne ale altor state, menținerea și crearea de baze strategice, activitatea monopolurilor internaționale, politica regimurilor rasiste, toate acestea se constituie în caracteristici de bază ale capitalismului, multimilionarilor și guvernelor burgheze.

În tot mai mare măsură însă, opinia publică mondială, cetățeni din toate țările lumii se ridică hotărît împotriva încercărilor de a menține o atmosferă de încordare și de confruntare „rece” între țări din diferite zone ale globului, între state cu sisteme sociale diferite.

La Helsinki, țările participante au făcut un pas important pe calea destinderii, a întăririi securității și cooperării, a instaurării unei păci trainice pe continentul european. În răstimpul care a trecut de la prima Conferință pentru securitate și cooperare în Europa, s-au făcut pași importanți în spiritul prevederilor Actului final. Cu toate acestea, numeroase puncte ale înțelegerilor de la Helsinki sînt departe de a fi considerate atinse, dezarmarea bate pasul pe loc. Planeta este suprasaturată de mijloace de distrugere în masă, conflicte locale mențin focare de tensiune și confruntări de interese politice și economice, țările în curs de dezvoltare fac eforturi foarte mari pentru a-și asigura un nivel economic-social menit să le întărească poziția în lume.

Ne aflăm acum în preajma Conferinței de la Belgrad, fapt ce determină intensificarea eforturilor statelor participante în vederea îndeplinirii prevederilor Actului final al reuniunii de la Helsinki.

La Geneva s-a înregistrat o oarecare apropiere a pozițiilor S.U.A. și U.R.S.S. în unele probleme ale convorbirilor pentru limitarea înarmărilor strategice, în comparație cu convorbirile din luna martie, de la Moscova.

Se intensifică în continuare contactele diplomatice, culturale, comerciale între statele europene, se remarcă organizarea unor manifestări internaționale menite să ducă la întărirea legăturilor dintre state.

România este un factor activ în mișcarea internațională pentru pace și colaborare concepînd prevederile Actului final al Conferinței general-europene ca un tot unitar, înțelegînd să militeze permanent pentru traducerea lor în viață în toate domeniile vieții internaționale. Țara noastră se pronunță pentru dezvoltarea și diversificarea colaborării culturale, tehnice și științifice în baza acordurilor bi și multilaterale și cu sprijinul activ al organismelor internaționale. Astfel,

în perioada 12-19 iunie s-a desfășurat la București „Festivalul european al prieteniei” - manifestare cultural-artistică internațională de prestigiu, menită a genera noi valențe schimbului de valori spirituale, ca modalitate activă de întărire a relațiilor de prietenie și respect reciproc între statele continentului nostru.

De asemenea, contactele bilaterale recente româno-sovietice, româno-polone, româno-italiene, româno-maghiare și româno-cesoslovace constituie dovezi reale ale eforturilor pe care conducerea noastră de partid și de stat le depune în interesul dezvoltării colaborării între țările continentului european, al creării unei atmosfere de concurență pașnică și constructivă în vederea soluționării problemelor cu care se confruntă azi Europa și întreaga lume.

România își exprimă hotărîrea de a contribui în mod sustinut la reușita reuniunii de la Belgrad apreciînd că statele europene trebuie să depună eforturi intense pentru dezvoltarea relațiilor de bună vecinătate, de cooperare și colaborare, acordînd o deosebită importanță instaurării unui climat de pace și securitate în Europa și pe toate meridianele globului.

Recent la reuniunea pregătitoare de la Belgrad în vederea organizării Conferinței general-europene din luna septembrie, România a făcut o serie de propuneri și a învederat puncte de vedere referitoare la viitoarea ordine de zi a Conferinței europene, consecvent cu aspirațiile de pace și prietenie ale întregului popor român.

MARIUS BOCERANU

Printre tentații și violențe

Despre tineretul lumii capitaliste se pot spune foarte multe lucruri. Tinerii aceștia trăiesc clipe de adînci transformări, perioade de frământări sociale față de care mai întotdeauna iau poziție, manifestîndu-și ideile noi, caracteristice tinereii generații. Lumea însă le oferă prea multe tentații, banul reprezintă prea mult pentru ca unii să rămînă fără dorința de a-și simți gustul de multe ori amar. Printre tentații și violențe tînărul încearcă să rămînă el însuși dar uneori clinchetul monezilor, beția avuțiilor imense pe care le contemplantă cu invidie, atrag pentru că un bilet la meciul de box dintre un mare campion și un mare cunosător de lupte asiatice costă 1.000 de dolari, pentru că un bilet la concertul de muzică rock care are loc pe un imens stadion costă 50 de franci, pentru că la discoteca Jumbo din Lima trebuie să ai întotdeauna cițiva „soles” în plus pentru că un pachet de „marijuana” este bine să-l ai cînd ești cu prietenii, pentru că pe o stradă în Triest 4 tineri mirosînd a marijuana te acostează și-ți cer 1.000 lire...

La cinematograful, filme ca „Emanuel”, „Ultimul tango din Paris” sau „De ultima mundo canibale”, scene decadente, imagini de groază a căror peliculă de cele mai multe ori poartă mirosul maculaturii cinematografice.

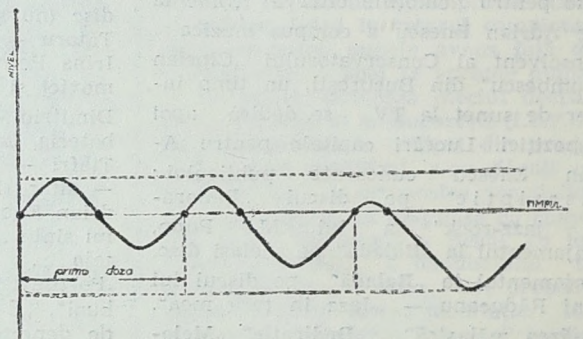
La concertul cu A. Cooper, sala miroase a fum de hașis și marijuana, a alcool, lumea dansează prin a-burii beției aruncîndu-și lenjeria de corp pe scenă.

Iar dacă vrei să faci într-adevăr ceva inedit, și nu sînteți inspirat momentan, atunci puteți apela la ajutorul citorva edituri care publică pentru dumneavoastră: „Cum să-ți ucizi soția”, „Cum se fabrică o bombă”, „Cum se face o revoluție”, „Cum să-ți omori soțul”. Iată cîteva sfa-

turi: dacă vrei să-ți scurtezi viața soțului, pregătește-i mîncăruri gustoase, ori prea picante, ori prea dulci sau prea sărate, găsești și tabele ori grafice care te pot face să-ți fixezi dinainte ziua înmormîntării. Iar dacă munciești mult, o cale simplă de soluționare a suprasolicității este o țigară de marijuana, efectul imediat fiind relaxarea iar efectul întîrziat - dezechilibrul nervos, reducerea puterii de muncă și a vieții sexuale.

Marijuana în țările latino-americane se fumează curent, vinzările sînt fructuoase și ca atare s-a pus la punct un sistem de aprovizionare excelent: cea mai bună marijuana crește în Columbia, la Santa Marta, și în Mexic; se usucă plantele (nu înainte de a fi spălate în rom, conecac), apoi se presează în pachete și sînt trimise în porturi. Cea mai mare parte se încarcă clandestin în cargouri ori vase comerciale, iar cealaltă parte se vinde pe loc micilor distribuitori care, bineînțeles, o transformă în pachete mai mici și dublează prețul, vinzîndu-le pînă și la colț de stradă.

Și dacă fumezi marijuana e destul de frumos: rîzi, ești fericit, ți se înroșesc ochii, te simți relaxat, ai senzații de plutire în neant, de sete sau de foame; apoi urmează reacții lente, contracții musculare. Pentru o mai bună înțelegere a efectelor permiteți-mi un grafic:

senzații pentru a singura consumație. Se observă o accentuare a curbei inferioare a nivelului normal, ca urmare a repetării consumului de marijuana.

Marijuana este însă prea ineficace pentru cei obișnuiți cu senzații foarte tari. Se consumă pentru satisfacere și LSD (dimetil amida acidului lisergic) care este un halucinogen puternic, producînd dilatarea pupilelor, reacții asupra retinei (care implică schimbări de culoare, impresie de plasticitate și deformare a obiectelor, dilatare uterină și a vaselor sanguine). Aceasta în cantități mici (aproximativ 1/4 dintr-o pastilă); pentru cantități mai mari, stările halucinogene sînt deosebit de puternice pentru caracterele mai slabe putînd duce chiar la nebunie.

La fel ca și LSD-ul se folosește „meskhalina” alcaloid natural ce poate fi extras din coaja de cactuși (Bellota sau San Pedro). Și toate operațiile se fac la fața locului, de unde rețeaua de traficanți distribuie în foarte multe țări.

Printre tentații și violențe, mereu printre ele, tînărul încearcă să rămînă el însuși, încearcă să se ferească de droguri, de atentate, de trafic...

RADU MATEI TUDORAN
în colaborare cu RICARDO FANOLA

Spionaj și dezinformare

La 1 august 1975, la Helsinki, cu prilejul semnării Actului final al Conferinței pentru securitate și cooperare în Europa, tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, prevenea participanții asupra pericolului, deloc neglijabil al propagandei puse în slujba războiului, rasismului și învrăjbirii dintre popoare.

La acea dată, apartenența atît de bine mascată pentru început a posturilor de radior „Europa liberă” și „Libertatea” la serviciul de informații american C.I.A. era demonstrată. „Propaganda la cenusie”, pentru a arăta cît mai autentică, era realizată sub forma unor știri și comentarii pre-

zentate „obiectiv”, dar, în realitate, modificate astfel încît să influențeze destinatarii în direcția dorită de C.I.A.

Avînd ca „părinți fondatori” pe Allen Dulles și Frank Wiesner, vechi și cunoscute cadre ale spionajului american care au mobilizat în jurul lor personalități de frunte ale vieții publice din America războiului rece, postul „Europa liberă” a devenit în curînd un centru al spionajului. Circa nouăzeci de persoane lucrează exclusiv în domeniul cercetării și analizei informațiilor din țările socialiste, prezentînd zilnic dări de seamă și rapoarte destinate în mare parte nu difuzării ci birourilor C.I.A.

Henry O'Hart, director al postului pentru o vreme, în realitate ofițer C.I.A., a e-

numerat cîteva dintre sursele informative ale postului „Europa liberă”: exploatarea zilnică a presei din țările socialiste, atît cea centrală cît și cea locală, circa 700 de ziare și reviste, ascultarea sistematică a emisiunilor posturilor naționale ale statelor socialiste (circa 50 de emisiuni), urmărirea articolelor publicate în ziarele occidentale de către corespondenții acestora acreditați în țări socialiste, interogarea sub diferite prețuri și acoperiri a călătorilor și transfulgilor originari din Europa de Est.

Alături de acțiunile de spionaj ale acestui post de radio, un loc de primă importanță îl deține dezinformarea, incitarea, învrăjirea, romisiunile unei așa-zise „vieți libere” pe care ne-o predică cu o insistență deplasată secția denumită „română”.

Cine sînt membrii acestei secții, vă veți întreba, gîndindu-vă - poate - la niște elemente capabile, cu spirit de pătrunde-

re a problemelor umanitare. Eroare!... căci aceștia sînt „domnul” Noël Bernard, directorul secției române a postului de la München, care a părăsit pentru totdeauna România în anul 1940, Cismărescu, plecat și el acum 40 de ani din țară, Ion Gheorghe Nicolae, fiul fostului ambasador al regimului Antonescu în Germania hitleristă, plecat datorită aceleiași optici strîmbe în anul 1938; Dorina Gabor, Constantin Sporea, Walter Popan, trio-ul fasciștilor notorii, Armend Gruian, armean născut în Turcia. Acești „domni” vor să ne vorbească nouă, celor născuți și crescuți aici, pe acest pămînt carpatin, pe care vom munci întotdeauna, despre România, despre poporul ei, despre năzuințele lui!

Nimeni și nimic nu va clinti însă unitatea de granit a poporului nostru, în lupta pentru înflorirea patriei, pentru ridicarea ei pe noi trepte de progres și civilizație.

EMERIC SZEKELY

COLEGIUL DE REDACȚIE

LIVIU CRISAN (redactor șef), FRANCISC ALBERT PETRU ANDEA VALENTIN VIȘAN (redactor șef adjunct), VIOREL BOLDUREANU GHEORGHE CRISAN (redactor șef adjunct), LIVIU NADIF (redactor șef adjunct), CRISTIAN TELESU

FORUM STUDENȚESC

Adresa redacției: Complexul studențesc, căminul 15, camera 1. Telefon: 21945
Permanența la sediu zilnic între orele 20 și 22

COLECTIVUL DE REDACȚIE

IOAN BACALETE, MIRCEA BIRSILA, IULIU KOTELES, MIRELA LAZAR, NICOLAE LENGHER, ANITE MATESCU, LIA PETRIC, NELU PETRIȘ, MARCEL SĂMINȚA, RODICA STOIE, EMIC SZEKELY, GAVRIL TARCZA, RADU TUDORAN. Foto: IOSIF BERWANGER, CONSTANTIN DUMA, GHEORGHE TĂRTAN. Prezentarea grafică: ȘTEFAN POPA